

rozsévač rozsievač

10

október/říjen
2020
ročník 89

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Chci se jím podobat?
Jednu denne
Pozornosť

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

Prečo nezabúdať na rodičov?

„Poslúchaj svojho otca, on ťa splodil, a nepohŕdaj svojou matkou, keď zostarla“ (Pr 23, 22).

Najlepší boli ľudia

Možno to bolo koronavírusom, karanténou a niekoľkomesačným nedostatkom medziludských kontaktov a uvoľnením opatrení tesne pred termínom, možno niečim iným. Fakt ale je, že na „kazateľskú víkendovku“ v polovici júna 2020 prišlo historicky najviac ľudí.

Kazateľov, misionárov a iných pracovníkov a ich rodiny neodradila ani zle vyzerajúca predpoveď počasia, a tak sa nás v Račkovej doline stretlo viac ako 60 dospelých a 40 detí. To je viac, ako je kapacita Chaty Komenského, a tak sme museli využiť aj pomoc nedalekej Chaty Orešnice.

Stretli sme sa v piatok 12. 6. 2020 podvečer a účastníkov stretnutia privítal predseda Rady BJB Benjamin Uhrin.

Prvý večer sme venovali hlavne rozhovorom, hrám a oddechu.

V sobotu ráno nám Viktor Repaský predstavil projekt Digitálne stratégie a hovorili sme o tom, ako môžu jednotlivé zbory tento projekt využiť a kde mu naopak

môžu pomôcť. Kedže sa ukázalo, že predpoveď počasia nebola presná, mali sme možnosť využiť niekoľko hodín na turistiku a cykloturistiku v okolí. Rozdelili sme sa na niekoľko skupín podľa záujmu a kondície a navštívili sme Žiarsku chatu či Štrbské pleso. Poobede medzi nás prišiel MUDr. Michal Patarák, psychiater z Banskej Bystrice, a hovoril o narcistickej poruchách osobnosti. Večer sa účastníci rozdelili, mužom sa prihovoril Peter Málik a ženám Daniela Šinková. Neskorú večer potom ešte diskusie chtiví výtrvalci pokračovali apogetickými debatami s Rišom Nagypálom.

V nedelu sme mali spoločné stretnutie aj za prítomnosti detí (v sobotu pre ne pripravili sestry z Banskej Bystrice a Popradu program) a prihovoril sa im Dodo Michalec, ktorý potom pokračoval prihovorom k dospelým.

Napriek tomu, že organizátori mali na prípravu málo času a program „šli horúcou ihlou“, podľa späťnej väzby účastníkov sa zdá, že sme hovorili o témach, o ktorých hovorievame málo a potrebujeme o nich hovoriť viac.

Citáty J. A. Komenského

„Búh zajisté chce, aby mezi námi bola namísto násilí láska, namísto hádok prostota víry, miesto roztržiek společná snášenlivost.“

„Život činný je opravdový život. Zahálka je hrobom človeka zaživa. Co máš udělat, do toho se dej s chutí; co sám můžeš udělat, to nečekej od jiných a bez příčiny neodkládej s ničím. Když můžeš někomu pomoci, učň to s největší radostí.“

„Všichni na jednom jevišti velikého sveta stojíme, a cokoliv se tu koná, všech se týče.“

„Majetek jistou starostí, hodnosti prázdnym dýmem, rozkoše

Zdroj internet:
<https://citaty.net/autori/jan-amos-komensky/>

Počas karantény sa internetom šírili vety ako „Keď sa raz znova budeme môcť objímať, budeme sa objímať inak“. Aj toto víkendové stretnutie potvrdilo, že nech sme akokoľvek presýtení kontaktov s ľuďmi (čo sa pracovníkov v cirkvi týka možno ešte viac ako iných ľudí), ak oň príde, chýba nám. Jedna z odpovedí v dotazníku, ktorý sme posielali po stretnutí, to znova potvrdzuje: „Najlepší boli ľudia. Ďakujeme.“

Víkendovka sa teda podarila nad očakávanie, ale sme si vedomí, že bez Božej prítomnosti a pomoci by to bola prázdna forma, z ktorej môže byť len málo úžitku.

Peter Azor

Počas karantény sa internetom šírili vety ako „Keď sa raz znova budeme môcť objímať, budeme sa objímať inak“. Aj toto víkendové stretnutie potvrdilo, že nech sme akokoľvek presýtení kontaktov s ľuďmi (čo sa pracovníkov v cirkvi týka možno ešte viac ako iných ľudí), ak oň príde, chýba nám. Jedna z odpovedí v dotazníku, ktorý sme posielali po stretnutí, to znova potvrdzuje: „Najlepší boli ľudia. Ďakujeme.“

Víkendovka sa teda podarila nad očakávanie, ale sme si vedomí, že bez Božej prítomnosti a pomoci by to bola prázdna forma, z ktorej môže byť len málo úžitku.

Peter Azor

Obsah

Najlepší boli ľudia.....	2
Citáty J. A. Komenského	
Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?	3
Rodina podľa Božieho srdca.....	4
Proč nezapomínať na rodiče (predky)?	5
Chci sa jim podobať?	7
Pozornosť.....	8
Búh jediný má právo soudiť	
Ringomeč 2020.....	9
Zachránená se svou krásou	
Nebe je tak blízko! (Rádio 7)	10
Búh dokáže člověka úplně uzdravit.....	11
Dokonalí rodiče neexistují	
Společná řeč mezi vnuky a prarodiči	
Jak se vyrovnat s vnitřním zranením z dětství?	
Naše hříchy si nás najdou.....	12
Boží úhel pohledu	
Jak přijmout odpustění?	
Vryté do srdce.....	13
Jednu denne	
Moje vzpomínky na dobu totality.....	14
Vzpomínání	
Krátká svědectví...	15
Slzy / Nikdy to nevdávaj	
IR - Izrael...	16
Pracuj šest dní a pak odpočívej	
Je jen jediná cesta / Neboj se	
Správy zo sveta.....	17
Existují náhody?	
Predplatné časopisu Rozsiveač 2021.....	18
Potřebuješ moudrost a moc? Obrat se k Bohu	
Knižka, ktorú nezoženiete.....	19
Nová kniha Darka Kralíká	
Recenze, redakční oznamy a inzerce	
P. Kondač: A ešte vdaka.....	20

Ján Szöllős

Odpoveď na položenú otázku by mohla byť, najmä v kresťanskom časopise, veľmi jednoduchá: Pretože to prikazuje Božie slovo na viacerých miestach Starého aj Nového zákona. Ctiť si otca a matku je aj jedným z prikázaní Desatora a je to dokonca prikázanie spojené so zaslužením dobrého a dlhého života na zemi (Ef 6, 2 – 3). Keď už nič iné, tak tento prísľub samotný je celkom dobrý dôvod, aby sme sa týmto prikázaním riadili.

Témou v tomto ročníku a aj tému tohto čísla sme sa snažili vyjadriť civilnejším, menej náboženským jazykom. Preto sme použili slovčko „nezabúdat“. Len nezabúdať na rodičov, predkov nestáči. Je to len prvý krok. Prikázanie hovorí o úcte, nielen nezabúdaní. Nezabudnúť v dnešnom svete môže znamenať len to, že si občas v myšlienkach na rodičov spomenie. To, že nezabúdam na rodičov, môžem prejať aj tým, že im raz za rok pošlem pohľadnicu k sviatku, či napíšem SMS, alebo im raz za čas

zavolám. To všetko je dobrý spôsob udržiavania kontaktu, nezabúdania a súprady, keď je to jediný možný spôsob.

Úcta k rodičom (predkom), ku ktorej nás vyzýva Božie slovo, je viac než nezabúdanie, je to udržiavanie vzťahu, vzťahu lásky a vzájomného puta.

Úcta k rodičom vyplýva prirodzené z poriadku stvorenia, Boh nás cez našich rodičov stvoril. Úcta k rodičom vytvára základný poriadok v živote spoločnosti. Preto je základom požehnania a preto úcta k rodičom Božie slovo zdôrazňuje na viacerých miestach.

Každý človek potrebuje mať identitu. Dôležitá súčasť našej identity je rodinná identita. Zasadzuje to môj individuálny život do histórie, do kontinuity toho, kto bol pred nami, vytvára predpoklad, že to budeme chcieť odovzdať ďalej. Priezvisko, ktoré je pridané

Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?

k menu, je prejavom tejto rodinnej kontinuity. Rodinný pôvod určoval kedy si aj postavenie v spoločnosti. Pozitívne stránky našej rodinnej história nás môžu inšpirovať a tie negatívne nám môžu pomôcť vyvarovať sa chýb, ktoré urobili predkovia.

Žiaľ, sú prípady, keď sa dieta radšej snaží zabudnúť na svojich rodičov. Tak ako v prípade ostatných Božích prikázaní, ani toto prikázanie (hoci sa to zdá na prvý pohľad také prirodzené) sa nám ľuďom nedári celkom dodržiať. Už Pán Ježiš upozorňoval farizejov na ich povinnosť postarať sa o rodičov a nevyhovárať sa, že tú časťku obetovali pre chrám (Mt 15, 5 – 6). Aj apoštol Pavol napomína prvých kresťanov, že je prvoradou povinnosťou detí postarať sa o rodičov (Ef 6, 2 – 3). To je základným prejavom úcty a lásky k rodičom aj dnes, postarať sa o nich v starobe a vrátiť im ten „prvý groš“. Dnes, tak ako v minulosti, to nie je jednoduché, vyžaduje to obet. Nie vždy stačí priama nepretržitá fyzická starostlivosť alebo finančná podpora. Nie každý má možnosť prejať svoju úctu k rodičom v ich starobe. Pre tých, ktorí túto možnosť majú, to môže byť náročné, keď vidia, ako rodičom ubúdajú fyzické sily, alebo strácajú aj duševné schopnosti.

Aj pri vedomí a perspektíve večného života u veriacich rodičov je každá chvíľa, ktorú s rodičmi môžeme stráviť ešte tu na tejto zemi, vzácná. Pri napĺňaní tohto prikázania sa môžeme dostať do náročných situácií. Verím, že keď Pán Boh dal prikázanie, tak nám dá aj všetko potrebné k tomu, aby sme ho v konkrétnych okolnostiach nášho života vedeli naplniť.

Pán Ježiš sám nám aj v tomto dal príklad, keď umieral na kríži, nezabudol na svoju matku, ale zveril ju do opatery svojmu učenikovi Jánovi. Spôsoby, ako nezabúdať na svojich rodičov (predkov) a prejavit im úctu, môžu byť a sú rôzne. Budme vďační za svojich rodičov, budme vďační, ak máme ešte možnosť nielen na nich nezabúdať, ale im ešte počas ich života prejaviť úctu.

To je základným prejavom úcty a lásky k rodičom aj dnes, postarať sa o nich v starobe...

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo nezabúdať na rodičov a predkov?

Starozákonny text:

„Poslúchaj svojho otca, on ťa splodil, a nepohrdaj svoju matkou, keď zostarala“ (Pr 23, 22).

Starozákonny text:

„Poslouchej otce, on tě zplodil, a matkou nepohrdej, když zestárla“ (Pr 23, 22).

Novozákonny text:

„Cti svojho otca a svoju matku – to je prvé prikázanie s prisľúbením, aby sa ti dobre vodilo a dlho si žil na zemi“ (Ef 6, 2 – 3).

Novozákonny text:

„Cti otce svého i matku svou – je prece jediné prikázání, ktoré má zasľíbení: aby se ti dobре vedlo a abys byl dlouho živ na zemi“ (Ef 6, 2 – 3).

Ak cítis ešte aj dnes zo strany rodičov nejakú krivdu, odpust im a ďakuj za nich. Ďakuj za všetko, ako ťa viedli a čomu ťa naučili. Ak ešte žijú, povedz im, že si ich vážiš a ďakuješ im za všetko, čo si od nich prijal. Rodičovské srdce túži po blízkosti svojho potomka, po záujme, po teplých slovách a vrúcnom objatí. Tak ako si ty kládol svoju detskú strapatú hlávku na hrud' matky či otca, tak rodič vďačne prijme teplé slovo záujmu, objatie a prejav lásky svojho dospelého syna, dcéry alebo svojich vnúčat.

Možno ťa mrzí, že o svojich predkoch vieš veľmi málo. Ak nežijú, nemáš sa koho opýtať na svoju minulosť. Priznaj svoje zlyhania, nezáujem o minulosť svojho rodu aj pred svojimi deťmi

Minulosť sa skladá z udalostí, ktorých neoddeliteľnou súčasťou sú ľudia.

Aj minulosť každého z nás je poznačená životom a konaním našich predkov. Pre dovoľstvím sú to rodičia. Ako deti sme ich obdivovali a boli sme na nich pyšní. Ako tínedžeri sme ich zaznávali a v ich živote a konaní sme videli veľa chýb. Vtedy v nás rástlo predsavzatie, že nikdy nebudem ako oni. Výzva Nikdy nehovor nikdy! je veľmi pravdivá. Pretože v dospelosti si uvedomujeme, že povahou, konaním a spôsobom života sa našim rodičom v mnohom podobáme. Nech to bolo akokolvek, Božie slovo jednoznačne vyzýva:

„Cti svojho otca a svoju matku – to je prvé prikázanie s prisľúbením, aby sa ti dobre vodilo a dlho si žil na zemi“ (Ef 6, 2 – 3). Je to Božie prikázanie so zasľúbením, preto nemáme zabúdať na svojich rodičov a máme si ich vážiť.

Ved predsa väčšina rodičov koná pri výchove svojich detí podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Chcú im dať teplo domova, materiálne zabezpečenie, chcú zo svojich detí vychovať čestných a bohabojných ľudí. Áno, ľudský príbeh – niekedy slávny, niekedy čudný – vždy viedie k činom a volá k rozhodnutiam.

Rodičia, prarodičia a naši starší príbuzní... Čo o nich vieš? Zaujíma ťa, kde a ako žili, čím sa zaoberali, aká bola ich viera a nasledovanie Krista? Aké zápasy a boje prežívali, či už v otázke vieri alebo existenčného prežitia? Rozprávaš svojim deťom o svojich predkoch, o ich životných borbách? Hospodin, nás nebeský Otec, vyzýva príslušníkov svojho izraelského národa, aby nezabúdali na minulosť a aby ju pripominali aj svojim deťom a ďalšiemu pokoleniu.

Žalmista vyznáva: „Bože, na vlastné uši sme počuli, naši otcovia nám o tom rozprávali, čo si vykonal za ich čias, v dávnych časoch“ (Ž 44, 2).

Alebo v ďalšom žalme: „Chcem hovoriť príslušia, vyzrozprávať záhadné príbehy dávnych čias, čo sme počuli a poznáme, o čom nám otcovia rozprávali. Nezatajíme ich deťom, budúcemu pokoleniu rozpozneme slávne skutky Hospodina, jeho moc a diwy, ktoré urobil“ (Ž 78, 2 – 4).

Čo s tým dnes?

a začni dnes. Hovor svojim deťom o sebe a svojich rodičoch, rozprávaj sa s nimi, ako si žil, čo ste robievali, ako ste trávili voľné chvíle. Ďakuj pred deťmi za svojich predkov, ktorí boli Bohu verní a posvetili ti na cestu vieri. Povedz, ako si videl kľačať svoju matku a otca a ako si počul v ich modlitebnom zápase aj svoje meno. Hovor, ako ste sa spolu modlievali. Ukáž deťom prakticky, ako sa nezabúda na rodičov, tým, že ich budeš pravidelne navštěvovať alebo telefonovať im. Je dobre, ak deti vidia aj tvou praktickú pomoc rodičom a ak vidia, že aj napriek ich stareckej slabosti a možno aj senilnosti si ich vážiš, miluješ a prejavuješ im úctu. Lebo: „Korunou starcov sú ich vnuci a ozdobou synov (a dcér) ich otcovia“ (Pr 17, 6).

Proč nezapomínať na rodiče (predky)?

Vzpomíname rádi na svoje dětství? Jsou vaše vzpomínky převážně radostné a pozitívny, nebo na vás padne těža a vybavíte si hlavně situace, které vás zraňovaly?

Kdybyste měli někomu vyprávět o svých rodičích a jejich vlivu na vás, jak by zněl vás příběh? Já se o to v článku, o který jsem byl redakčním Rozsávačem požádán, krátce pokusím. Hned v úvodu chci říct, že rodina je pro mě dar a dobré vztahy s otcem a matkou pro mě měly vždy obrovskou cenu, kterou nelze vyvážit žádnou finanční částkou. Nejednou jsem se během svého dětství a dospívání ptal sám sebe: „Proč jsem se narodil právě těmto rodičům a ne jiným? Proč mám právě tohoto tátu a ne jiného?“

A podobnou otázku si kladu i v této době: „Kdybym měl jiné rodiče, byl bych tam, kde jsem, a byl bych tím, kym jsem dnes? Smysl bych tak, jak dnes smyslím, a jednal bych tak, jak jednám?“ Zřejmě ne. Můj otec, který je již deset let u Pána, pro mě znamenal všechno. I když jsem s ním ne vždy souhlasil, ne vždy jsem ho poslouchal a ne vždy se mu podřízoval. Přesto, někde uvnitř mého srdce, jsem cítil, že jeho životní směr je i mým směrem. A až teprve dnes, s odstupem času, vidím velmi zřetelně, že cestu, po které jsem šel a jdu, mi proslapal vlastně on.

A moje matka? Ta tomu dala tu správnou tečku tím, že za otcem stála a ve službě ho podporovala.

Začnu ale od začátku. Narodil jsem se do rodiny služebníka Slova, který třikrát týdně, vedle svého zaměstnání, stál za kazatelnou téměř dvousetčlenného baptistického sboru.

Mně to ale nebavilo. Nejen z vyprávění rodičů, ale kam až moje pamět sahá, si vzdomínam, že jsem nerad chodil do shromáždění. Dokázal jsem jakž takž ustát úvodní část bohoslužby, v níž se zpívalo a hrálo. Když ale otec povstal ke kázání, myslil jsem si, že to „nepřežiju“. Nebylo proto divu, že jsem se jako malý kluk opakovaně při příchodu na bohoslužbu chytal plotu před kostelem a nechodlal se dobrovolně pustit. Později jsem si vymýšlel všechno možné, jen abych v neděli nemusel do shromáždění. Ale bylo to rodiče, kteří mi ukázali na Krista. Ne pouze slovem, ale hlavně činem. V následujících čtyřech hlavních myšlenkách bych rád poukázal na pár hlavních bodů, které se pro mě staly odrazovým můstkem do života.

1. Rozvíjení vztahu

Jak jistě víte, děti rády napodobují své rodiče. Chtějí mluvit jako oni a chtějí jednat jako oni. Odborníci tvrdí, že je to otec, podle kterého si dcera hledá v budoucnu svého partnera. Stejně tak syn hledá svou partnerku podle toho, co poznal ve své matce. Navíc se ukázalo, že pevné pouto mezi dítětem a rodičem zvyšuje šance dítěte na to, že si v dospělosti bude schopno vytvořit funkční a šťastný partnerský vztah. Proto moudrý rodič své děti nejlépe naučí starat se o druhé a respektovat je, když s nimi sám bude zacházet s respektem a péčí. Děti potřebují cítit, že jsou svými rodiči milovány. To posiluje jejich vztah k rodičům. A blízký vztah k rodičům vede děti k tomu, aby si vážily rodinných hodnot, anebo třeba k tomu, aby se dobře učily.

Pravdou je, že jsem jak v dětství, tak v dospívání podobně rozvíjení vztahu nejednou vnímal jako omezování vlastní svobody. Ríkal jsem si: „Proč mi do toho a onoho rodiče zasahují a to a ono vnučují?“ Ale dnes nemohu jinak, než na to všechno s vděčností vzpomínať. Věnujte se proto svým dětem a rozvíjte svůj vztah s nimi. Sdílejte s nimi svoje myšlenky a naslouchejte těm jejich. Najděte si čas a pravidelně se jim věnujte. Mnoho rodičů například předčítá každý večer dětem pohádky. Věřící rodiče ale nezapomíají ani na biblické příběhy. A přesně toto nejvíce ze všeho oceňují na svém otcí. Nejednou byl večer po celodenní práci v dolech a na poli tak unavený, že nemohl pořádně stát na nohou. Ale nikdy mě, svého malého synka, neodmítl, když jsem za ním přišel s tím, že chci, aby mi vyprávěl o Josefově, Davidovi, Mojžíšovi, Samsonovi atd. Bylo jedno, že mi to vyprávěl už minimálně stokrát. Nemohl jsem se těchto příběhů v jeho podání nabažit. Pokaždé v nich bylo něco nového. A tím v mému srdci vzbudil obrovskou lásku k Bohu, k Bibli a později po mém obrácení i k církvi samotné. Proto otázka, kterou si nejednou i v současné době kladu, zní:

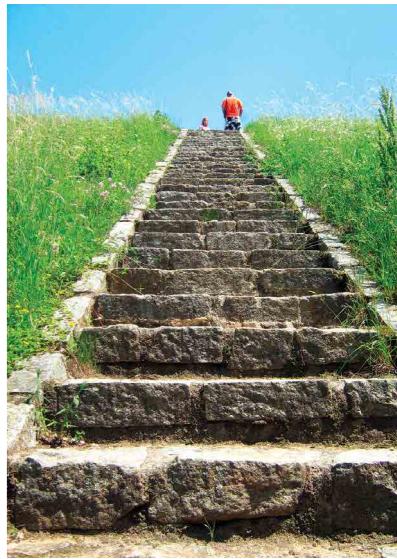
„Kdyby mě táta vedl opačným směrem, kde bych dnes byl? Možná bych pronásledoval církev jako Saul. Já ji ale miluji. Dnešní svět je uspěchaný. Většina dospělých má nabité program a málo času na osobní život. Unavení po příchodu domů volíme často dětem za zábavu televizi a dětské pohádky. Občas to jistě nevadí, ale každý rodič by si měl umět najít čas pro své dítě a plně se mu věnovat. Čas lze trávit společně tak, aby to bylo zajímavé jak pro dítě, tak i pro vás. Pamatujte si, že děti zapomenou, jaké hračky a dárky jste jim kupili, ale na společné zážitky nezapomenou nikdy.“

2. Rodičovská autorita

Dítě má dva rodiče. Oba mají pro dítě specifickou roli. Jejich chování vůči dítěti je nezastupitelné, specifické a pro dítě životně důležité. Muž hraje velkou roli v soudržnosti rodiny. Dítě své hodnoty buduje podle vztahu, jaký vidí mezi mámou a tátou. Rodičovství je záležitosť dvou lidí. Otec má odpovědnost za vedení rodiny. V rodinách, kde je otec hlavou rodiny, se objevuje méně problémů než tam, kde autorita otce chybí. Vedení rodiny je záležitosť obou partnerů. Ve vztahu je sice vůdcem muž, ale je mírný a citlivý. Moudrý

muž je vnímavý k potřebám členů rodiny. Snaží se se svou ženou i dětmi jednat poctivě. Takový vůdce dokáže respektovat osobnost člověka a pod takovým vedením se rodina cítí bezpečně. Pokud role vůdce není zřetelná, vznikají problémy v rodině. V nejedné rodině si rodiče vyměnili role a výsledky nebyly takové, jaké měly být.

Správní rodiče jsou pro své děti přirozenou autoritou. Podle studie Kalifornské univerzity z roku 1960 existují 3 hlavní typy výchovy: tolerantní, autoritářská a autoritativní. Rodiče šťastných a spokojených dětí prý patří obvykle mezi ty upřednostňující druhý typ. Autoritářská výchova je charakteristická respektem, který děti vůči dospělým projevují, ale zároveň faktem, že dospělí své moci nezneužívají a dítě nikak „nedusi“. Aby nás dítě respektovalo a věřilo nám, je důležité umět si přiznat svoje vlastní chybou a nedostatky. Musíme také respektovat myšlenky dítěte a poslouchat, co říká. Musíme být upřímní a spravedliví. Ale to neznamená, že musíme být vždy dokonali. Vzpomínám si velmi živě i v tomto směru na své rodiče. Táta, vedle

třísměnné pracovní doby v rudných dolech, pracoval i jako soukromý zemědělec na poli. Přitom vychovával s maminkou nás před dětmi, jak jsem již zmínil, na jeho bedrech bylo kázání a duchovní starost o sbor.

Přes všechny své lidské chyby ale v mých očích neztratili autoritu. I když zpočátku šlo jen o tu tělesnou, později to přešlo i v tu duchovní. Do svých 14 let jsem si totiž myslel, že tátka káže pouze a jen téměř ostatním ve sboru, ale přišel den, kdy jsem v tom kázáném slově slyšel i své jméno. Ne, nevyslovil ho můj otec. K ničemu mě netlačil. Ale vyslovil ho Duch Svatý, který mě usvědčil z hříchu a já vykročil na novou cestu – cestu víry.

A od té doby se pro mě moji rodiče stali velkou duchovní autoritou. Nejen za kazatelnu, ale všude mimo ni jsem ve svém otci viděl člověka, který dal Bohu celé své srdce. Vzpomínám si, jak jsme jednou jeli s povozem pozdě večer z pole kamenitou cestou i tam, kde bylo možné vyjet na zelenou louku a využít pod rouskou tmy pohodlnější cestu jako mnozí další. Když jsem se ho ale zeptal, proč to neudělá, i když už jsme unavení a chceme být doma co nejdříve, odpověděl mi: „Teď nám dábel namlouvá, abychom si to ulehčili. Ale co až přijdeme v neděli do sboru?

Mně za kazatelnu řekne: „Jak můžeš kázat lidem, kterým jsi ušlapal pole? A co řekne tobě? Budeš moci s radostí ještě Bohu zpívat a hrát?“ A takových výchovných případů z jeho strany bylo nespočet. Dnes jsem za ně ve své službě velmi vděčný. Nejinak moje matka. Vérolivě často do našeho českého vesnického sboru přicházela návštěva z různých rumunských sborů. Málokdy jsem to ale věděl dopředu. Telefony tehdy nebyly. Kdykoli ale maminka spatřila nějakého hosta, který vstoupil na začátku shromázdění do modlitebny, věděla, že ho otec přivede na oběd. Nemuseli se předem věbec domluvatu. A já mohl být až do svých 20 let svědkem toho, jak dřív, než jsme došli s otcem z kostela domů, stačila pro všechny připravit oběd a to vždy s láskou a pokorou. Možná proto a právě proto mám po svém boku i já manželku, která oplývá láskou k hostům. A to jsem se do ní zamíval v době, kdy jsem ani v nejmenším netušil, že budu kazatelem a půjdu po stopách svého tátka.

3. Poklidná atmosféra

Správní rodiče se snaží nevystavovat děti stresu. Velmi živě si vzpomínám, cím vším moji rodiče během mého dětství procházel. At už po stránce zdravotní, hmotné, nebo duchovní. Otec nejednu noc probděl z důvodu velkých bolestí žaludku, jindy za se kvůli obavám, že nepříznivé počasí přivede v niveč celoroční práce na poli. Opakovány jsme kvůli různým nemocem a úrazům přišli o koně, na kterých závisela veškerá práce na poli. A to v té nejnevadnější části roku – o žni. Dále jsem si už od mala na otci všímal i obrovské duchovní tíhy, která na něho doléhala z důvodu pečce o sbor. Většinu kázání si připravoval v noci, když jsme my, děti, spaly. Někdy jsem se k ránu probudil a otec ještě seděl nad přípravou kázání. A já věděl, že za chvíli půjde do práce. Přesto, když jsem k němu přišel, mě vzal na klín a objal. Nevím, jak tu dobu vnímali ostatní moji sourozenci, ale já jsem přes všechny zmíněné i nezmíněné starosti prožil své dětství a mládí tak, jako kdyby žádné starosti kolem nebyly, protože je na mě rodiče nepřenášeli. Všeobecně je známo, že se nálada dokáže mezi blízkými osobami rychle přenášet. Pokud se radujete, je pravděpodobné, že kolem sebe budete šířit radost a celá rodina bude spokojená. Stejný princip žel platí i pro negativní emoce. Pokud jste tedy ve stresu, dítě to vycítí a i jeho nálada se zhorší. Zdravé vztahy k dětem se odvíjejí od dobrého vztahu mezi rodiči. Láska je zdrojem jistoty, kterou dítě potřebuje. Pokud rodiče vypěstují v dětech dobré a zdravé sebevědomí, nemusí mít strach o jejich sociální cítění. Atmosféra, kterou rodiče doma vytvoří, má zásadní vliv na budoucnost dítěte. V současné době je výchova dětí složitější než v dřívějších dobách. Děti jsou ovlivněny technikou, médií, většina rodin upřednostňuje materiální hodnoty před hodnotami morálními, ve společnosti přibývá bezohled-

nost a lhostejnosti, svůj význam ovlivňují tradice národa. Prostřednictvím dítěte si rodina plní své ambice, děti jsou přetěžovány, neustále organizovány. Snaha rodičů, aby byl jejich potomek nejlepší za každou cenu, následně vede k tomu, že se dítě nedokáže nicého vzdát, neumí dávat, jenom brát.

4. Osamostatňování

I takový čas nastal v mém životě a já jsem velmi vděčný za to, jak se k němu moji rodiče postavili. I když jsem se po návratu z povinné vojenské služby rozhodl odejít a následovat své tři sourozence do země svých předků vzdálené 1200 km od rodného domu, nebránili mi v tom. Naopak, propustili mě s modlitbou, abych všude, kde budu, žil na Boží slávu. A i když po více než osmi letech přišli za námi, dodnes jsem jim za jejich přístup vděčný. V tomto čase osamostatňování jsem totiž prožil opravdové povolení do Boží služby. A na tom základě mohu stát již dvacátým rokem ve službě kazatele. V tomto čase mi byl otec i dál velkou oporou ve službě i obrovským „motorem“ v povzbuzování v otázce výstavby nového sborového domu, do kterého jsme se v Aši pustili a zdárně z Boží milosti před šesti lety dokončili. I když se tátka dokončení stavby nedožil, viděl pouze základy, byl to on, bez něhož bych zřejmě odvahu k podpisu smlouvy tak velkého projektu, na který v té době ještě nebyly peníze, nenašel. Jeho slova: „Neboj se, začni a uvidíš. Bůh bude s Tebou,“ – mi rezonují v uších dodnes.

Bylo by mnoho dalšího, co by mohlo zaznít, ale budu končit, věřím pro mnohé čtenáře, důležitou myšlenkou. Možná někdo z vás nemůže říct o svých rodičích totéž co já. Možná máte pocit, že vám v něčem ublížili, že k vám nebyli spravedliví, a cítíte i po letech pocit křivdy.

Předložím před vás dva důvody, proč jim odpustit:

1. Naši rodiče byli kdysi také dětmi a byli vychováni rodiči, kteří také dělali chyby. Stejně jako my, mají své šrámy z dětství. Jsme na tom podobně. I oni přebírali od rodičů nejrůznější postoje, názory, systém hodnot a vzorce chování, které jim mnohdy v životě moc neposloužily.

2. Neutvářeli nás jen rodiče. Vliv rodičů se zdá být zásadní, nicméně ne vše bylo ve jejich režii. Naše dětství ovlivňovali i sourozenci, jiní členové rodiny, školní systém s různými typy učitelů a v neposlední řadě přátelé, kamarádi a známí, se kterými jsme byli v kontaktu. Kdo je schopen dohledat, jak to vlastně bylo? Pamatujeme si jen střípky, ale kdybychom to měli pravdivě celé zrekonstruovat, možná by nás objevené souvislosti překvapily. Byla by škoda vinit pouze a jen rodiče. A i kdyby, možná to jinak neuměli. Možná neměli ani možnosti ani příležitosti jako my dnes. Možná neměli tolík času, apod.

Proč tohle píši v závěru?

Vybavilo se mi, jak o svých rodičích mluvili a mluví mnozí z řad stárnoucích mužů a žen z mého sboru. Vždy s velkou láskou a úctou. Nebyvají zahořklí, ani jsem je nikdy neslyšel říct o rodičích něco špatného.

Pamatují si je totiž jako velmi hodné lidi, ačkoli měli za sebou z dětství zkušenosti, které si my ani nedokážeme představit. Stejně tak, když někdy v médiích zaslechnu rozhovor se starým člověkem, který se zmíňuje o svých rodičích, vždy je tam stejná přirozená úcta a láška k nim. Tatínek, maminka! Přemýšlim, proč tomu tak je a napadá mě, se vši úctou k nám samým, jestli nejsme tak trochu rozmaření a jestli bychom se neměli učit více a radostněji odpouštět i našim rodičům.

Vždyť Písmo nás vybízí jasně k tomu, abychom své rodiče milovali a ctili. A následně myslíme na to, jak dovršit svůj život a následovat je ve věře! (Žd 13, 7)

To vše s vědomím, že ti, kteří jdou za námi (naše děti), budou už brzy vyzváni, aby na tuto úvodní otázkou též odpověděli. Kéž by to i moje děti mohly udělat se stejnou radostí, jako to dělám já.

Alois Boháček

Chci se jim podobat?

Každý z nás měl nebo ještě má rodiče – maminku a tatínsku. Jsou to právě rodiče, kdo nás nejvíce ovlivňují.

Ukazují, co je správné, a co není. Milují, trestají, prostě vychovávají.

Naše rodina se skládala z tatínka, maminky, tří sourozenců, ale také babiček, dědečků, hodně tet a strýčků, bratranců a sestřenic. Ale také desítek tetiček a strýčků z křesťanského shromázdění, kam mě od malíčka rodiče vodili. Nikdy jsem se necítila sama. Nechyběla mi nikdy rodičovská láska, nikdy jsem se nebála. Tedy, bála, trestu, když jsem něco zlého provedla.

Mohla bych popsat mnoho příběhů o tom, co pro mě rodiče udělali.

Ale chci vyprávět příběh o tom, jak formovali svým příkladem můj osobní vztah k Pánu Ježíši. Víra v Pána Ježíše a Jeho následování se promítaly do každodenního života. A to i v době totality.

Narodila jsem se v roce 1966 a do základní školy jsem chodila v sedmdesátých letech. Kdo to pamatuje, tak ví, že křesťanské víře nebylo práno. Ale to na vši, kde jsme žili, mým rodičům vůbec nevadilo. Maminka vydávala svědec k Pánu Ježíši, i když šla nakoupit do místního koloniálu. Když ji stavily sousedky na chodníku a zeptaly se, jak se má, mojí mamince se rozsvítily oči a začala: „Díky Pánu Bohu, mám se dobře, On se o nás stará...“

A já? Často jsem se styděla za její vyprávění o Bohu. Když už jsem byla trochu starší, tak jsem mamince říkala: „Prosím tě, odpovídej jen na to, na co se tě ptají. Ptali se tě, jak se máš, a ne na Boha.“ Tohle jsem říkala jen jednou, protože pak jsem dostala od maminky dlouhou kázání na téma „Nestydím se za evangelium Kristovo“.

Já ani můj bratr i sestra jsme nesměli chodit do „pionýra“ (v době komunismu to byla organizace, která šířila myšlenky marxismu-leninismu mezi mládeží). Byli jsme jediní na škole, kdo v této organizaci nebyl. Pamatují se, že byla maminka zavolána do ředitelny, aby vysvětlila, proč nám brání být v tak „super“ organizaci. Maminka byla upozorněna na to, že nám, svým dětem, brání v získání rozhledu, a že se může stát, že nebudeme přijati na dobré školy.

Jenže paní ředitelka si tímto řekla o svědec. Svědec k tomu, jak se Pán Bůh určitě o nás postará. A postará. Věděla jsem o Boží pomoci a ochraně. O lásce Pána Ježíše mi rodiče vyprávěli od dětství. Každý večer jsme si společně četli z Bible a modlili se. Ze by mě to nějak moc bavilo, tak to se říct nedá. Ale netroufala jsem si protestovat. Často jsem dělala, že spím, abych nemusela při modlitbě klečet. Hranou únavu rychle rodiče odhalili s dovětrem: „Když nejsi unavená při hraní si venku, tak tě nemůže unavit čas s Pánem Ježíšem.“ Ještě i teď to slyším.

Když si vzpomenu na neděle v mém dětství, vybaví se mi bohoslužby a návštěvy.

Vyrůstala jsem v baptistickém sboru v Lovosicích. Chodit do shromázdění bylo pro mě samozřejmostí a chodila jsem tam moc ráda. Ale nešlo jen o chození do křesťanského sboru, sloužit v něm spolu s ostatními Pánu Bohu mě těšilo a naplňovalo.

Hodně návštěv chodilo k nám i my chodily na návštěvy. Ne vždycky jsem byla nadšená, když jsem musela jít s rodiči navštívit staré bratry a sestry ze sboru, kteří pro nemoc nebo stáří už nemohli docházet na bohoslužby. Mě i moji mladší sestru Olinku rodiče brali s sebou proto, abychom jim zpívaly a přeříkaly básničky a verše z Bible,

které jsme se naučily v nedělní škole. Ještě i dnes, když zpívám příběhy o tom, jak formovali svým příkladem můj osobní vztah k Pánu Ježíši, se vidím, jak stojím se sestřičkou u postele nejakej nemocné babičky a zpíváme. (Jo, a dodnes znám všechny sloky písni nazpamět, a že jich tedy je.

Maminka hodně zavařovala. A my jsme museli pomáhat. Zavařovala všechno, co se dalo. Měli jsme vždycky plnou spížirnu. Často jsme se ptali maminky: „Kdo to bude jít?“ A její odpověď? „Však si to majítele najde.“ Našlo. Na ty návštěvy rodiče nejeli s prázdnou, ale vždycky vezli s sebou plné tašky zavařenin.

Kdybych teď vyprávění skončila, mohli byste nabyt dojmu, že mi rodiče svým křesťanským životem ztrpčovali život, že jsem hodně věčí „musela“.

Když mi bylo 14 let, tak jsem osobně slyšela Boží volání. Přijala jsem milost odpuštění hříchů a velikou radost ze spasení. Od té doby jsem se nestyděla za to, že znám Pána Ježíše, vyprávěla jsem o tom svým spolužákům, a to, že se mi posmívali, mi nevadilo. Že jsem se nedostala na školu, kterou jsem si vybrala, mě nejdříve mrzelo, ale teď vím, že Boží vedení v mému životě bylo lepší. A na návštěvy k babičkám i dědečkům chodím dodnes a moc ráda s nimi zpívám.

Když jsem se vydala, tak jsem si myslela, že už mě rodiče nebudou napomínat. Je pravdu, že se mě maminka i tatínské neptali, jestli dobře várím, uklízím a starám se o domácnost a manžela. Ale často se mě ma-

minka ptala, jestli se jako manželé spolu modlíme a společně čteme z Bible. Taky se mi nejdříve zdálo, že je to jen a jen naše věc. A když jsme měli malé děti, tak dotazovaly na společná ztištění a modlitby ještě přibyla.

Vzpomínám si na situaci, kdy jsme jednou přijeli na návštěvu k rodičům a při společném povídání jsme si postěžovali, že se nám v našem sboru přestává líbit a že asi z nej odejdeme. Očekávaly jsme, že nás rodiče politují a budou plní pochopení pro naše rozhodnutí. Nic takového se nekonalo. Oba dva, unisono, nás povzbuzovali k výtrvalosti ve službě Bohu bez ohledu na okolnosti.

V poslední době jsem z dálky vnímala duchovní a sborový život mých rodičů. I když byli v důchodu, tak s návštěvami nepolevili. Sice pořád chodili na návštěvy ke starým bratřím a sestram ze sboru (sami byli v důchodu), ale začali v neděli na oběd zvát „sborové mládežníky“. Když jsem jednou po shromázdění slyšela, jak dva z nich se baví o tom, že jdou k Jirkovi a Olince na oběd (křestní jména mých rodičů), tak jsem si uvědomila, že v tomto vztahu nejde jen o oběd, ale o přátelství. S úsměvem jsem vyslechla rozhovor, jak maminka napomíná jednoho mládežníka, bubeníka, že jeho hraní bylo sice krásné, ale na její výkus moc hlasité. On jí na to odpověděl: „Olinko, já, když chválím Pána, tak se vši silou.“

A maminka? „Honzo, a víc, že máš pravdu? Když sloužit Bohu, tak naprosto.“ A vrcholem vzájemné lásky maminky a jednoho mládežníku byla prosba. Když maminka zemřela, přišel tento mladý bratr s prosbou, aby mohl ně

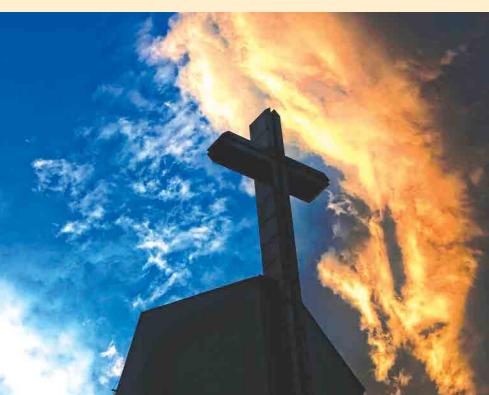
Pozornosť

V živote sú niektoré témy príliš zdôrazňované a dookola opakovane. Sú však aj iné, ktoré sú v úzadí, obchádzané alebo **zabudnuté, i keď v sebe ukrývajú dôležité posolstvá**.

Myslím, že jednou z nich je aj otázka: „Prečo nezabúdať na rodičov a predkov?“ Keď som obrátil svoju pozornosť týmto smerom, ako prvý som si uvedomil Božie prikázanie: „Cti svojho otca a svoju matku...!“ **Ak chceme niekomu prejavit úctu, v prvom rade to znamená venovať mu pozornosť so záujmom.**

Keďže naši rodičia sú už vo večnosti, tak som vybral niekoľko z fotografií mojich a manželkých rodičov a predkov a vytvoril som malý spomienkový kútik. Som vďačný Bohu, že sme mali oboch rodičov, ktorí nás vychovali, s láskou sa o nás starali a viedli nás k Bohu. Pracovali, aby nás uživili a pripravili do života. Chceme si pripomínať nielen ich pamiatku, ale aj ich životné príbehy a zápasy. Obzvlášť som vďačný Bohu za rodičov mojej manželky, ktorí dobre vychovali svoju dcéru.

Je to pre mňa silný dôkaz, že **dobrá výchova má neoceniteľnú hodnotu pre budúce generácie**. Každý z nás sme rôzne spôsobmi ovplyvňovaní životom, prácou, kultúrou a zvykmi, aké si naši predkovia vytvorili. Ved' v životoch našich rodičov a predkov sú naše korene – ako telesné, tak i duchovné. Z týchto koreňov viac-menej vyplýva aj naša identita. Kto sme a aké je naše miesto v živote. Ich slabosti alebo silné stránky vymedzujú v našich životoch isté hranice, ktoré nám môžu pomôcť lepšie porozumieť svojmu životu a mať reálnejšie

Niekedy slýcháme svědectví dospelých dětí, jak je rodiče kdysi v dětství zklamali nebo zranili. Můžeme uvést příklad: Jsem dospělá, ale stále nedovedu odpustit svému otci.

Roky mě trápí přikázání - Cti otce svého.

Můj otec od nás odešel k jiné ženě. Zažili jsme scény, alkohol, násilí, výhružky. Vdala jsem se, mám rodinu. Vztah se zlepšil, ale nikdy nepochopil, jak mi ublížil, chová se jakoby nic. Myslím, doufám a prosím za to, abych mu odpustila, ale nedokážu zapomenout.

Vztahy s rodiči, to je něco velmi zvláštního a jedinečného. I Bohu tyto vztahy hodně leží na srdci, a proto jsou otec a matka součástí jednoho přikázání Desatera. Jako malí vnímáme rodiče jako neomylné, dokonalé, nejlepší. Až postupem času, jak rosteme a dospíváme, začínáme objevovat i jejich nedokonalosti, nedobré vlastnosti, zlozvyky. Zakoušíme, jak nás svým jednáním zraní. Bolest nás může provázet, i když se snažíme poctivě odpustit.

Odpustit neznamená zapomenout
Možná je důležité se zamyslet nad tím, co je to vlastně odpuštění. Odpustit neznamená zapomenout. To asi ani nejde a někdy by to ani nebylo dobré. Odpustit znamená

očakávania, pretože ich slabé či silné stránky môžeme nachádzať u seba aj v našich rodinách.

To najvýznamnejšie dedičstvo po našich rodičoch je duchovné dedičstvo vieri. V ňom sú tie najvyššie pravdy a hodnoty života. Teraz, keď už máme svoje vlastné rodiny, je na nás, aby sme vytvorili v spomienkach to dobré, cenné, ako zrno od pliev, či zlato od jaloviny s tým vedomím, že „každý dobrý údel a každý dokonalý dar pochádza zhora od Otca svetiel...“ (Jk 1, 17). **Aj keď sú naše telesné rodiny vzácnym Božím darom, predsa sú krehké a trvajú len do času.** Pán Ježiš však založil svoju Cirkev, ktorá je aj duchovnou rodinou. Keď sa skladá z nedokonalých ľudí, predsa vytvára tú najlepšiu rodinu, aká na tomto svete existuje. A čo viac, nie je len dočasné, ale **bude trvať večne!** Preto zamerajme svoju pozornosť týmto smerom a pomôžme túto pomerne zanedbanú oblasť života posunúť z úzadia viač do popredia, ako si to iste aj zaslúži. Pripomíname si, ako nás naši rodičia viedli do tejto vzácnnej rodiny. Pokračujme aj my v tomto nebeskom povolaní (Žd 3, 1), ako je to vyjadrené aj v Žalme 78 3 – 7: „Co sme počuli a poznáme, o čom nám otcovia rozprávali, nezatajíme ich deťom, budúcemu pokoleniu rozpozvime slávne skutky Hospodina, jeho moc a divy, ktoré urobil... a našim otcom prikázał, aby s nimi oznamovali svoje deti, aby o ňom vedelo aj budúce pokolenie, deti, čo sa narodia. Tie budú o tom ďalej rozprávať svojim deťom, aby dôverovali Bohu, nezabudali na jeho skutky a zachovávali jeho prikázania.“

Obrátiť svoju pozornosť správnym smerom môže každý. Nestojí to ani cent, ani fyzický námanu. Je to však veľmi účinný spôsob, ako dopĺňať v každodennej živote tie hodnoty, ktoré najviac chýbajú.

Lubomír Počai

Bůh jediný má právo soudit

pustit na svobodu. Netrvat na pomstě, vyrovnání, odplatě. Nebýt soudcem.

Odpustit znamená také být schopen prosiť Pána Boha za rodiče, ktorí nám ublížili, aby mu také odpustil a priblížil ho k sobě. Aby zakusil život s Bohem i Jeho lásku, a pak mohl milovať sám ty druhé.

Pokud totiž nezakusíme, že jsme milováni, že někomu na nás záleží, že jsme pro někoho vzácní a jedineční, velmi často sami neumíme mít rádi druhé.

Nevíme, jak se k dotyčnému chovali jeho rodiče, když se narodil, nevíme, jak byl přijat, kolik lásky (opravdové bezpodmínečné lásky) zakusil, kde je ta jeho startovací čára. Pravdu o každém z nás ví jen Bůh a ten jediný má právo soudit.

Co znamená chovat se k rodičům s úctou? Neponižovat, nepomlouvat, nabídnout pomoc, pokud potřebují, podle svých možností a schopností pomoci, když o pomoc požádají. Vidět v každém z nich jedinečnou lidskou bytost, chtěnou, stvořenou a milovanou Bohem. A také zraněnou a potřebující záchrannu, spásu.

Neznamená to poslouchat je ve všem (když jsme dospělí) a vše dělat podle nich, ani to neznamená nechat si od nich vše líbit. **Ypovězte Bohu všechnu bolest, kterou v sobě máte**

Najděte si čas, kdy budete sám/sama a v tichu. Vypovězte Bohu všechnu bolest, kterou v sobě máte, všechno to zlé, co jste zažili/la od svého rodiče a odevzdějte Mu to. Proste Boha, aby vám dal milost opravdově vše pustit. Proste Boha, aby vás posiloval a proměňoval bolest v lásku.

Nemusíte se vracet k minulosti

Nemusíte vše snášet a vydržet. Pokud vás otec nebo matka stále svými postoji zraňují, hledejte způsob, jak jim alespoň něco sdělit. Nemusíte se vracet k minulosti. Ale všimjte si toho, co je teď. A o tom zkuste mluvit. Jinak berete otcí nebo matce možnost, aby viděl pravdu a měl šanci s tím něco dělat.

V dospělosti odpovídáte za SVÚJ vlastní život i svou rodinu. A odpovědnost znamená pravidlivě odpovídat na to, co k nám každý den přichází.

Zdroj: vira.cz (redakčně upraveno)

Ringomeč 2020

Keď sme sa ráno zobudili, na oblohe svietilo mierne slniečko. Odlahlo nám. Celý týždeň sme trpeli pri hrozobách predpovedí, že víkend bude daždivý. V to ráno nás čakal veľký ringo zápas, takzvaný RINGOMEČ. Mali sme si ringo zahrat ešte trikrát pred tou sobotou — chceli sme si to precvičiť, ale zakaždým sa to v poslednú chvíľu zrušilo kvôli silnému daždu. Telocvične sme nemali k dispozícii. Zápas, ktorý mal trvať päť hodín, sa mal diťať pod holým nebom. Do poslednej chvíľe sme sa pýtali, či to máme zrušiť, alebo či budeme mať viera. Záblesk slnečných lúčov v to ráno nám akoby povedal, chodte do toho! Tak sme išli. Ringo — čo to vlastne je? Poľský výmysel z polovice minulého storočia, je atraktívny, zábavný a pritom jednoduchý. Tento šport sa trochu podobá volejbalu s podobným terénom a pravidlami, až na to, že sa ringá nepodávajú medzi hráčmi toho istého tímu a cez siet sa podávajú dva naraz.

Ring, totiž gumená obrúč, sa ľahko chytá,

a preto to zvládne ktokoľvek, aj keď to nikdy predtým nehral. Cieľom tohto zápasu

bolo pozvať nových ľudí z Revúcej. Celkom sa to podarilo, pretože tímov bolo nakońiec trinásť a každý tím pozostával z trojice.

sa skúste opýtať, či to ten dásď pokazil, alebo obohatil, vo väčšine prípadov vám povedia to druhé. Vznikla tam zrazu iná atmosféra. Striedajúce sa tímy sa podobali hrdinom, ktorí idú smelo do boja (na dásď) moknúť, padat, a tak sa pokúsiť dostať o krok bližšie k finále. Zvyšok divákov využíval svoju kreativitu a zo všetkého, čo vedeli nájsť, stavali

Zachráněná se svou krásou

Mohu i pošmourný den prožívat radostně? Tak jsem se ptala, když jsem se dnes probudila. Byla tma a zataženo, venku fouká a začíná pršet. Ne, že bych neměla ráda dešť. Vždycky jsem byla štastná, když pršelo, ale přeci jenom deštík v létě a proti tomu srovnání s deštěm nyní, když je již pokročilý podzim, to srovnávat nejde. Ochladiло se a je velmi nevlidno! Nejlépe je doma u našich krbových kamen.

Protože má již brzy padat sníh, tak přemýšlím, co ještě venku udělat a jak připravit záhonky na zimu. I když se mi moc nechce jít ven, přemáhám se a oblékám bundu. Není tam příjemně! I v rukavicích je mi zima, ale přeci jenom tady musím něco udělat. Na záhonku s růžemi je ještě tolik poupaté! „Tady nemůžete zůstat, stejně už nevykvetete!“ Začínám odstrňovat poupatky, jedno po druhém.

K mému překvapení jich mám plnou náruč! Nejen to spíš roští? I tak vypadají docela hezky. Dám je do tepla a ony určitě rozkvétou! Nesu si je domů, jako nějaký poklad. Tak velkou kyticu jsem už dlouho od nikoho nedostala! I když jsem celá popíchaná, přesto se nad těmiti nepatrnými poupatky musím zamýšlet.

Jsem překvapená, kolik mají v sobě ještě energie. Copak nevědí, že bude zima? Nehledí na to a stále nasazují na květ. Je to jejich úkol od Boha, kdo je stvořil. Milují růže. Kvetou v nádherných barvách a pritom ještě krásně voní. Plní svůj úkol, až do poslední chvíle!

V jedné písni zpíváme, že Ježíš je tou „Růží“, kterou lidé hodí do prachu a šlapou po ní. Říkám si, kdo tohle dokáže? Vždyť to si vůbec nezaslouží! Něco tak krásného rozšlapat? V knize Izajáše v Bibli je zapsána píseň vykoupených, těch, kterým bylo odpuštěno, a jsou zachráněni: „Ať se raduje poušť a suchopár, a já sotom at kvete pusťina! Jak z růže květ až rozkvete, až rozezní se jásotem!“ Máme být jako květ růže! To znamená voňavá, krásně vybarvená, prostě taková, aby každý, kdo nás potká, měl radost a potěšení! Moje poupatka se o to snaží i dnes! I když je zima a tak nevlidno! Vypadá to, jako bych

je dnes před tou zimou zachránila, ještě vykvetou z posledních sil! Ale nejen to! Zanechaly mi tady radost do tohoto pošmourného dne a tu mohu rozdávat i dalším lidem v mém okolí. Zase mám novou energii k tomu, abych něco udělala. Růže chtěly kvést až do konce! Jaká bude moje dnešní vůně? Ty jsi, pane, ten úžasný květ, „Sáronska růže“! Děkuji, že mne tak miluješ a z prachu pozvedáš.

Dana Jersáková

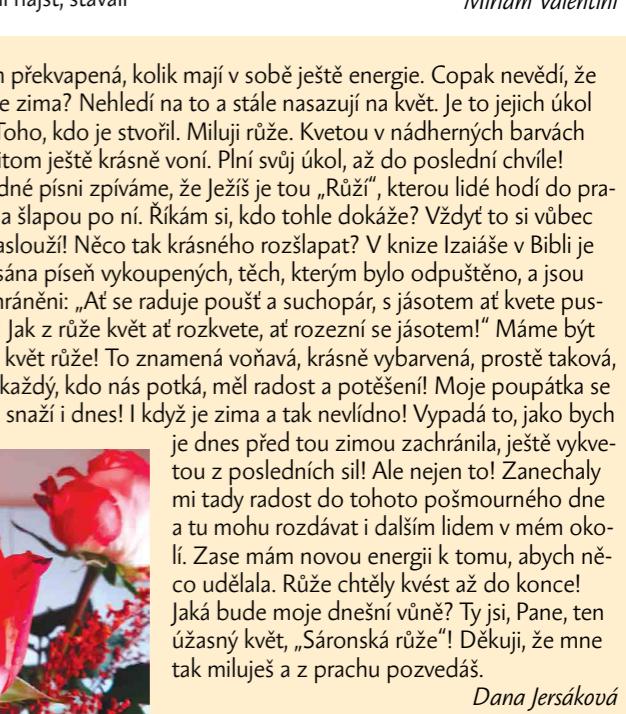
pristrešky na ukrytie seba a svojich vecí. Pod týmí pristreškami sa striedali v držaní rohov celty, v sedení na suchej časti lavice, ale hlavne sa tam vytvoril intimný priestor, akoby tajná skrýša na spoznávanie sa. Bolo vidno malé skupinky ľudí, ktorí sa smeju, rozprávajú alebo komentujú hru na ihrisku. Požičiavali si medzi sebou dždžníky, bundy, mikiny.

Boli sme v tom všetci spolu

a akékoľvek možné bariéry medzi nami zmizili. Dokonca aj medzi tímami. Niektorí hráči nemohli pokračovať v zápase do konca, a tak si tímy medzi sebou hráčov požičiavali. Časový odhad bol celkom presný, do pol tretej sa všetko odohralo.

Prvé tri tímy boli odmenené balíčkami dobrôt a ten prvy si so sebou bral putovný víťazný pohár. Keď bol čas sa rozlúčiť, dásď prestal. Nikto to už neriešil, mokrí sme boli všetci. Myslím si, že aj spokojní. Upratali sme po sebe a odchádzali každý svojou cestou, ved niektorí prišli z Lučenca, Banskej Bystrice či Popradu. Báli sme sa toho dažďa, ale jedno sme vedeli už na začiatku, že ak predsa len príde, bude ten deň ešte výnimočnejší. A veru bol.

Miriam Valentini

Naše hřichy si nás najdou

V roce 1945 osvobodily americké jednotky pod vedením George S. Pattona Jr. koncentrační tábor v Buchenwaldu, kde bylo 21 000 vězňů. O několik dní později museli obyvatelé blízkého Weimaru pochodem 8 km do tohoto tábora, aby viděli a byli svědky záverstev, které se odehrály doslova kousek za jejich zahradami. Poté, co viděli ten masakr, jeden za druhým říkali: „Neveděl jsem o tom.“ Když se na to podíváme zpětně, je těžké uvěřit tomu, že tito lidé, kteří bydleli jen 8 km od tohoto tábora vraždění, nevěděli, co se děje. Jak si vysvětlovali, že měsíce a roky před osvobozením tohoto tábora mizeli během noci jejich židovští sousedé? Je pravděpodobnější, že pro většinu z nich bylo snazší se dívat na druhou stranu a chovat se tak, jakže o ničem neví. Protože věděl o tom, uchopit a uznat to, by znamenalo přiznání se k určité odpovědnosti za to, co se dělo.

Pokusím se to převést na osobní rovinu. Okolo nás se dějí věci, na povrchu snad ne tak ukrutné, jako vidíme v koncentračních táborech v nacistickém Německu, ale jsou to věci, které mohou být stejně nebezpečné pro nás a pro ostatní. Jsme tak zaneprázdněni našími životy, že je snadnější zajmout postoj: „Já jsem prostě nevěděl. Sejde z očí, sejde z myslí.“ Pokud tyto věci sejdou z naší myslí a nikdy je neřešíme, tak v ní zůstanou a hnijí.

Boží úhel pohledu

„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův“ (Iz 55, 8).

Představ si, že míříš autem na vrchol hory. Silnice je samá serpentina a zatáčka, a tys uvíz za nějakým neuvěřitelně pomalým vozem. „Jen když viděl za roh,“ myslíš si, „pak bych mohl to auto předjet.“ Vtom proletí kolem vrtulník a pilot ti sešle rádiem zprávu: „Já vidím dvě míle dopředu. Je to v pořáku, můžete předjet.“

V čem spočívá rozdíl mezi tebou v autě a pilotem ve vrtulníku? Uhlí pohledu.

Ten pilot dohlédl mnohem dále než ty. Proto ti mohl pomoci radou k dalšímu kroku. Takové je i tvé srovnání s Bohem. Pokud jde o tvůj život, vidí Bůh mnohem dále než ty. Svůj úhel pohledu ti chce předat. A činí to prostřednictvím Bible.

Boží perspektiva ti pomůže porozumět celkovému obrazu – důvodům, které se tají za jeho konáním a za tím, co se děje ve světě. Bez úhlu, jímž se na tvůj život divá Bůh, může být tvůj život neustálou frustrací. Celé dny se budeš mořit nezdopověditelnými otázkami: Proč se mi to děje? Proč se jiným lidem děje tamto? Jaký má tohle účel? Jaký význam má život? Odpovědi na tyto otázky najdeš v Božím úhlu pohledu. Pokusil ses někdy o něco v domněnce, že to bude fun-

Může to být něco tak jednoduchého jako osobní problémy, které přijdou a odejdou a my nikdy necítíme nutkání je řešit. At už je to hněv, zahořkost, hádky, pýcha, žádostivost. At už je to cokoliv, pokud to tam zůstane a níjak s tím nejdáme, tak se to nakonec začne rozvíjet do něčeho velmi destruktivního. Pokud se to navíc budeme snažit zakrývat a schovávat před ostatními, stejně jako nacisté, kteří vraždili a páchali zvrstva, když se pokoušeli zakrýt stopy, pravda nakonec vyjde najevo. Naše skryté hřichy, ty věci, které jsou hluboko v nás – když se díváme na druhou stranu a předstíráme, že problém neexistuje, jak říká Písmo, naše hřichy si nás najdou (v českém překladu „se nám vymstí“ – Numeri 32, 23).

Nechci, aby se něco takového dělo. Nikdo z nás nechce donutit Stvořitele, aby musel odhalovat věci, které jsme zkoušeli zakrývat. Co tedy máme dělat? Písmo říká: „Říkámeli, že jsme bez hřichu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hřichy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hřichy odpouští a očištěuje nás od každé nepravosti“ (1 J 1, 8–9).

Někdy je na tom nejtěžší přiznat si, že máme problém. Pokud si přiznáme, že máme problém, pokud Mu jej vyznáme, pak je On podle Písma věrný a spravedlivý, aby nám odpus-

til a očistil nás od každé nepravosti. David, poté, co byl konfrontován prorokem Náatanem, se modlil takto: „Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlaď moje nevěrnosti, moji nepravosti smyj ze mne dokonale, očist mě od mého hřichu! Doznávám se ke svým nevěrnostem, svý hřich mám před sebou stále. Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. Zbab mě hřichu, očist zoparem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sní. Dej, ať slyším veselí a radost, ať jásají kosti, jež jsi zdeplet. Odvrát svou tvář od mých hřichů, zahlaď všechny moje nepravosti. Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha“ (Ž 51, 3–6, 9–12).

Mojí modlitbou dnes je, aby každý z nás uznal ty věci, které víme, že musíme překonat, věci, které jsme se snažili zakrývat, věci, od nichž jsme se odvrátili a dívali se na druhou stranu a předstírali, že nejsou. Uznejme je před naším Stvořitelem a modleme se: „Otče, očist nás od všech nečistot a veškeré naší nespravedlnosti. At jsme čisti v Tvých očích.“

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com

Jak přjmout odpuštění?

Odpuštění má dvě strany: Dávat odpuštění (odpouštět) a přijímat odpuštění (od druhých, kterým jsme ublížili). Ačkoliv se na první pohled zdá těžší odpouštět, často je těžší přijmout odpuštění od druhých, to znamená nechat si odpustit.

A to je možná důvod, proč nejsme schopni odpouštět: Protože sami od druhých mnohdy neumíme odpustění přijmout.

Proč je přijetí odpuštění tak obtížné?

Velmi těžko se totiž říká: „Bez tvého odpustění jsem stále vázán k tomu, co se mezi námi stalo. A jenom ty mě můžeš osvobodit.“ Musíme si nejen přiznat, že jsme někomu ublížili, ale také s pokorou uznat svou závislost na druhých.

Neboj se, protože Bůh kráčí s tebou: „Hospodin, který jde před tebou, bude s tebou, nevzdá se tě a neopustí tě.“

Neboj se a nebud ustrašený“ (Dt 31, 8). mh

Co říká Boží slovo o strachu?

Poslechněme si je: „Neboj se, já jsem tě vyslal, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vodu, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopalí“ (Iz 43, 1 až 2). Bůh ti říká, aby ses nebál, protože je s tebou.

Neboj se, protože Bůh kráčí s tebou: „Hospodin, který jde před tebou, bude s tebou,

nevzdá se tě a neopustí tě.“

Neboj se a nebud ustrašený“ (Dt 31, 8).

A. N.

Vryté do srdce

Možná se vám také někdy stalo, že za vámi přišly vaše děti a chtely koupit „Památníček“. Knížečka s krásnou zdobenou vazbou, ale jsou v ní úplně prázdné listy. Téměř každý se s ní někdy setkal. U dětí ve škole přijde taková vlna asi ve třetí až páté třídě. Najednou se jakoby vyrojí velké množství Památníků a každý chce od někoho něco na památku nakreslit. Děti se různě předhánějí v tom, kolik učitelů jim tam napiše nějakou myšlenku do života nebo nějaký citát moudrého člověka. Pokud mají opravdu veliké štěstí, tak jim tam dokoncě něco nakreslí.

Také jsem kreslila do mnoha památníků. Nebyla jsem přesvědčená o tom, že mne mají moji spolužáci tak rádi, ale prostě věděli, že jim nakreslím docela hezký obrázek. Památníky kolovaly všude kolem mě, ale já ho neměla. Docela mi chybělo, že se také nemohu zařadit mezi ostatní děti. Chtěla jsem se na něčem tak hezkém také podílet. Ale co s tím dělat?

Také moje sestřenice z České Třebové ho měly a ukazovaly mi u babičky sbírku krásných kreseb. „Ty nemáš Památník?“ Ne, neměla jsem. „To já mám ještě sbírku krásných ubrousků,“ dodala sestřenice. „Podívej se, ten mám od...“ a říkala mi, kde a odkud pochází. Některé jsem nikdy neviděla. Bylo tak krásně srovnáno a hezky barevné i s obrázky. Měla jich plnou krabici! Jenom jsem se dívala a mlčela. Když jsme přišly do kuchyně, kde seděla babička, sestřenice ji říká: „Babi, Dana nemá vůbec žádný Památník.“ Babička se mne zeptala, jestli bych ho také chtěla. „Moc bych si ho přála,“ říkám, „ale, však věř, babi, naši stále něco opravují.“ Tím jsem chtěla naznačit, že na takové věci, které jsou „nepodstatné“, nejsou peníze. Odpoledne chtěla jít babička na hřbitov. Často nás tam vodila, když jsme u ní byly na návštěvě. Dal jsem čerstvou vodu květinám a zalily záhon. Zapálily svíčku a po chvíli jsme šly zase domů. Cesta rovně vedla přímo na náměstí s obchody, to jsem měla ráda. Vždycky bylo na co se dívat.

Výkladní skříně, to jsem doma na vesnici neměla. Dokonce tam byly u domů takové malé obloukové stříšky. Co to je? Babička mi řekla, že to je „podloubí“. Zdálo se mi to moc praktické, lidé pod ním při dešti nezmokli. Babička ale říká: „Dnes vám chci ukázat Nové náměstí“. Tak se to jmenovalo. Byly jsme moc zvědavé, co to bude.

Prošly jsme ještě kousek dál a tam se před námi otevřel velký prostor do tvaru obdélníku a všude chodníky a mnoho obchodů. Babička si to namířila přímo k „Papírnictví“. Šly jsme za ní a čekala

Jednu denne

Už desaťročia poznám odporúčanie jedného brata kazateľa, ktorý upozornil svojich poslucháčov na Knihu prísloví.

Vraj je užitočné prečítať si každý deň z tejto knihy jednu kapitolu. Kedže Kniha prísloví má 31 kapitol, tak každodenné čítanie vyjde práve na celý mesiac.

Niekoľko rokov som toto odporúčanie praktizovala.

Myšlienky, upozornenia a výzvy po prečítaní rezonovali vo mne a boli výzvou v mojom živote a vo vzťahu k blížnym. Skúsmo sa pozrieť na niektoré z myšlienok kráľa Šala-

múna a prijmieme ich ako lekcie pre život.

Reč: „Vlúdna odpoveď odvracia zlost, urážlivé slovo vzbudzuje hnev. Jazyk múdrych obľubuje poznanie, ale ústa bláznov chrlia hlúposti.“ – „Kto má vela reči, nie je bez prehrešku, no ten, čo ovláda svoje pery, je rozumný.“ – „Kto bezohľadne rozpráva, akoby bodal mečom, lež jazyk múdrych prináša uzdravenie.“ – „Falošného svedka trest nemini a ten, čo rozsíruje lži, zahyne“ (15,1 – 2; 10, 19; 12, 18; 19, 9).

Vzťahy: „Syn môj, dodržiavaj prikázania svojho otca a neopúšťaj poučenie svojej matky!“ – „Poslúchaj svojho otca, on tā splodil, a neohrádaj svoju matkou, keď zostarla.“ –

„Nehádaj sa bezdôvodne s človekom, ak ti neurobil nič zlé.“ – „V srdci tých, čo snijú zlo, je podvod, kym v tých, čo šíria pokoj, je radost.“ – „Vlúdna odpoveď odvracia zlost, urážlivé slovo vzbudzuje hnev.“ – „Lepší je pokrm zo zeleniny tam, kde je lánska, ako vykŕmený vôl tam, kde je nenávist“ (23, 22; 3, 30; 12, 20; 15, 1; 15, 17).

Práca: „Lenivá ruka spôsobuje chudobu, kym ruka usilovných obohacuje.“ – „Kto obrába svoju pôdu, nasýti sa chlebom, kto sa však zháňa za zbytočnosťami, stratí rozm.“ – „Hospodinovo požehnanie obohacuje a neprináša nijaké trápenie“ (Pr 10, 4; Pr 12, 11; Pr 10, 22).

Majetok: „Kto sa zlútuje nad biednym, požičia Hospodinovi, ktorý mu odplati jeho dobročinnost.“ – „Jeden rozhadzuje a ešte mu pribúda, kym druhý šetrí viac ako treba a zakúša núdzu“ (19, 17; 11, 24).

Dôvera: „Kto dôveruje vo svoje bohatstvo, sám padne, kym spravodliví budú pučať ako lístie.“ – „Kto sa spolieha na seba, je hlu-pák, kto však kráča podľa múdrosti, bude zachránený.“ – „Šťastie nájde ten, kto uva-žuje o čine, blažený je ten, čo sa spolieha na Hospodina“ (11, 28; 28, 26; 16, 20).

Elena Pribulová

Moje vzpomínky na dobu totality

Starší generace ještě znala mého otce, Viléma Pospíšila, kazatele BJB. Pán Bůh si ho odval na věčnost v létě 1980, tedy právě před čtyřiceti lety. Nebudu zde líčit jeho celý život. Zmíním jen několik „střípku“ z jeho bohatého života. Vilém se narodil na Volyni věřícím rodičům, kteří pocházeli z rodů pobělohorských exulantů. Když ve svých sedmnácti letech uvěřil, stal se hned horlivým svědkem Pána Ježíše Krista. Jeho mateřský sbor v Mirotíni brzy rozpoznal jeho obdarování a vyslal jej ke studiu do Polska na tamním baptistickém semináři. Pak se oženil s dcerou známého kazatele Viléma Volanského a nastoupil jako kazatel do polského města Tarnova.

Tam se narodil můj bratr Miloslav a já. Hned po válce se otevřela možnost přistěhovat se do milované vlasti, do ČSR. Skoro všichni Češi toho využili. Tak se i naše rodina ocitla ve Vlkovýchovicích, kde byl otec vzápětí zvolen kazatelem. Po komunistickém puči v únoru 1948 tatínek rychle rozpoznal, že nás bude čekat doba tvrdých zkoušek. Ve svém mládí totiž prožil doslova běsnění bolševíků na Ukrajině. Tehdy bylo v bývalém Sovětském svazu mnoho kazatelů i dalších věřících lidí pozaváráno a internováno v různých pracovních táborech na mnoho let a to často bez řádných soudů. Tatínek věděl, že sověti budou i zde uplatňovat svůj mocný vliv. To se potvrdilo a zanedlouho i mnozí naši kazatelé – jak víme – byli i zde v naší zemi obviněni z protistátní činnosti a odsouzeni v inscenovaných procesech často k mnohaletým trestům vězení. Byl mezi nimi i můj dědeček Vilém Volanský, tehdy kazatel v Liberci. Posledním v řadě byl i můj otec. Samozřejmě si velmi živě pamatuji, když mi mého tatínka zatýkali a konali v našem domě důkladnou prohlídku. Bylo to na jaře roku

1955. Bylo mi tehdy 10 let. Tatínek ovšem už předtím věděl, co ho čeká. Při tzv. předběžných výsleších se ho tehdejší Státní bezpečnost snažila výhružkami a sliby získat pro tzv. „spolupráci“, což tehdy znamenalo donášení zpráv o bratřích a sestrách ve sboru. To otec nekompromisně odmítl. Nakonec mu tedy bylo sděleno, že za svojí tvrdohlavost draze zaplatí. To se stalo a otec byl v inscenovaném procesu odsouzen na tři a půl roku těžkého vězení ve Valdicích, dále ke konfiskaci třetiny majetku a ke ztrátě občanských práv. Žádne odvolání nebo dovolání svědků tehdy nepřipadalo v úvahu. Bylo to těžké období, můj bratr byl v té době na vojně, maminka byla dost nemocná. Nesla vše velmi statečně – i když jsem ji viděl někdy plakávat. Často si četla z Bible a i mně četla hlavně z knihy Zjevení. Vůbec nebylo snadné přečkat toto období. Pamatuji se na návštěvu ve vězení, kam jsem s maminkou jezdil každé tři měsíce zprvu jen na půl hodiny. Bylo to kruté, nesměli jsme si s tatínkem ani podat ruce a jakákoliv konverzace byla často přerušována řváním dohlížejícího strážníka: „O tom se nedovoluje mluvit, jinak bude návštěva okamžitě přerušena!“ Tatínek býval velmi bledý, vyhublý, ale snažil se maminku utěšovat tím, že se má dobré. Nic jiného se ovšem nesmělo říci.

O sboru, o církvi nebo o kazatelských nesměl padnout sebemenší zmínka. Když se otec po třech letech vrátil vězení, byl zdravotně neblaze pojmenován, neboť celý předchozí rok strávil na tzv. samotce v rámci zpřísňovaného režimu. Byla tam veliká zima a jen betonová postel. Když se vrátil domů, nesměl několik let vstoupit na kazatelnu. Nenechal si však upřít hlasitou modlitbu ve shromáždění. Po dobu deseti let vykonával velice těžkou ma-

núální práci ve zdravotně nebezpečném prostředí. Konečně v roce 1968 obdržel souhlas ke službě kazatele a sloužil ještě několik let ve Vlkovýchovicích, v Praze 3 a nakonec i v Chebu. Na závěr chci vydat svědectví, že můj tatínek bral tu dobu jako dobu zkoušek a nových zkoušeností. Nikdy jsem ho neslyšel nějak žehrat, ale vždy jen chválit Boha, že nás zachoval. Ve vězení se spřácel s mnoha katolickými kněžími, kteří statečně přijímali stejný úděl ještě s mnohem vyššími tresty. Tatínek vylezl z vězení sice s podlomeným zdravím, ale duševně velice posílen! Se značnou nadsázkou říkal: „Nepřejí nikomu nic zlého, ale každý kazatel by měl strávit alespoň jeden rok v kriminále. Byla by to velice dobrá škola a zkoušnost.“ Na závěr chci podat osobní svědectví, že právě v této těžké době na mně působilo o to důraznější Boží slovo a já jsem mohl svěřit plně svůj život do rukou svého Pána a Spasitele. Právě v době věznění tatínka jsem mohl být na vyznání víry pokřtěn ve Vlkovýchovicích ve svých dvanácti letech. Nechci zde už rozvádět svůj životní příběh. Všechny neblahé zážitky překrývala vysoko Boží milost. I když mi nebylo zprvu dopřáno studovat na žádné střední škole ani na konzervatoři, s odůvodněním: „Nedoporučujeme, otec byl tréstán“, mohl jsem se alespoň vyučit prodavačem železářského zboží. Později jsem (už jako „dělník“) mohl studovat dál. Jsem vděčen Pánu Bohu za Jeho předivné vedení a posilu v každé době. Jsem vděčen i za to, že i já jsem mohl po řadu let sloužit jako kazatel evangelia Kristova a tak sloužit lidem k věře. Samému Bohu za vše sláva!

Jan Pospíšil

pojmenovat, natož jist. Bratři tomu dali jméno „Kejda“. Při přípravování večeře nechaly sestry bratry zpívat křesťanské písni a pak jim předložily nekřesťanské jídlo. Bratři se dohadovali a ptali navzájem, která z manželek to várila. Jeden z druhým jsme říkali, že to nebyla naše manželka, jen Stáňa při dotazu odpověděl: „Možná... ano.“ My jsme všichni ocenili tu úžasnou pokoru – vzít to na sebe.

Ještě jedna vzpomínka. Při další rekonstrukci modlitebny jsme měli možnost získat určitý finanční příspěvek od Úřadu Praha 3. Byl jsem pověřen, abych tam zašel. Odtud mě poslali do kanceláře architektů na Prahu 6 – Dejvice, aby vypracovali posudek. Když jsem tam přišel, tak mě přivítal jeden architekt, uvařil mi kávu a zeptal se, jestli jsem baptista a jestli znám baptisty. Řekl jsem, že jsem baptista a znám baptisty, ale ne všechny. Zeptal se mě: „Znáte Švecovy?“ Mohl jsem říct, že ano. On mi řekl, že chodil s jejich dcerou do školy a několikrát byl v jejich rodině a dosud nepoznal rodinu, kde by byly krásnější vztahy. Byla to rodina, kterou si zamíval. To mi řekl člověk, kterého jsem

Praha 30. 6. 2020, kazatel Vladimír Hejl

Potřebuji se sdílet

Co jsem prožil, je pro mě tvrdá realita.

V tom, co jsme prožili, je každá pravda subjektivní. To, co jsem prožil a jak jsem to prožil, je pro mě prostě realita. Moji sourozenci nebo moji rodiče to možná vnímají jinak, ale já jsem to prožíval právě takto a je nutné, abych svou pravdu mohl konečně vyslovit a aby byl vyslechnut. Možná to všechno bylo ve skutečnosti jinak, možná že jsem si něco jen špatně vyložil, ale moje vnitřní realita a moje pravda je to, jak jsem konkrétní situace, ve kterých jsem určitě všemu dokonale nerozuměl, doopravy prožíval.

Zdroj: vira.cz

Slzy

Ach, ty tmavá, bezútečná temnota.
Obchádzaň dookola, kradneš a nešetriš ani malé deti.

Dievčatko držiace sa tuho nemocničných mreží, čo zúfalo chcelo len svoju mamu. Využíval si nič netušiacu sestričku z Kramárov, pošepkal si jej do ucha bolavé a nepravidlivé ľži.

To ona, vo vedomí dobrá, na pár rokov zabila malú detskú dušu slovami, ktoré sa pochmúrne niesli v povetri tej nemocničnej izby: „Prestaň plakať, inak maminka už nikdy nepríde.“ Tvoj smiech, ten tvoj otriasný škrekot nad ohavným, pomyselným víťazstvom, sa niesol v ten teplý deň až do uší neba.

Král svetla zaplakal nad bolestou dievčatka, nebo sa zatiahlo a Jeho láska začala neúprosný boj o túto oklamanú a okradnutú detskú dušu. Klamár.

Zobral si mi roky objati s mojou mamou, roky slobody s mojimi priateľmi, neskôr si ma obral o moju čistotu, keď som sa stratená túlala svetom, zúfalo túžiacu nájsť lásku.

Obral si ma o prejavy lásky k môjmu mužovi a mojim deťom...

Smrt, kde je tvoj osteň, kde tvoje víťazstvo?
Bože, mohol si urobiť viac ako to, že si verne chránil a sprevádzal tú okradnutú, blúdiacu detskú dušu?

Nikdy si neprestal milovať dievčatko, čo nevedelo plakať, šepkal si jej do jej tmy: Nech sa vráti a vezme späť, čo si vybojoval raz a navždy!

V nebi sa ozvali fanfáry nad návratom Tvojej zatúlanej ovečky. Starostivo si ošetroval jej rany, tešil sa z každučkej slzy, ktorá roztápala rokmi zatrpknuté a tvrdé srdce.

To Tvoje bolo zlomené každým jej pádom, a keď si videl, že inak sa nedá, obetoval si z lásky k nej svojho syna.

Dievčatko, je dokonané, už zahodí starú masku klamstiev a ŽI! Slobodne dýchaj a ver, že tma bola porazená, už je všetko v poriadku.

Raduj sa aj pláč, lebo temnota už dávno stratila svoju moc.

Viera Kolárovská

Hledáte vnitřní pokoj?

Nedívaj se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi. Celá budoucnost před námi jakoby tone v temnotě. Existuje však drahocennější jistota, než jakou nám může poskytnout celý svět! Pokud se totiž snažíme následovat Ježíše, provede nás přes veškeré pozemské utrpení a temnoty ke nekonečné slávě. Odevzdejte se proto cele do Boží vůle a nedívajte se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi, kde je Bůh. Pak shůry sestoupí až do vašich duší veliká néha, klid a pokoj.

„Nedělejte si starosti o zítřek... každý den má dost vlastního trápení“ (Mt 6, 34).

Odevzdejte se Jemu, a vás vnitřní pokoj se obnoví. Jestliže se totiž dnes snažíte milovat, pak vám zítra Bůh dá vykonat s radostí to, co si přeje, abyste zítra vykonali.

J. M.

Zažít lásku ve svém nitru

Lásku, kterou každý hledáme, můžeme zažít v hloubi své duše. Je to Bůh. Bůh je Láska s velkým L. V konkrétních zkušenostech lidské lásky se snažíme dotknout prameny lásky, který vyvěrá ze dna naší duše. Když se dotýkám tohoto pramene lásky, pak se nemusím nutit k tomu, abych milovala. Láska ze mě může proudit, tryskat: Láska k lidem, ke stvoření, ke zvěřím. Prožíváme zkušenosť lidské lásky i zkušenosť jejího nedostatku. To nás přivede k tomuto vnitřnímu prameni lásky. Je třeba přiznat si potřebu lidské blízkosti, prožívat ji, a zároveň se cítit bezpečně v hloubi své duše.

Andrea Larsonová

Dostali jste se někdy v životě do bodu, kdy jste měli pocit, že to vzdáváte? Ať už to byla jakákoli situace – profesní, vztahová nebo finanční, zdá se, že situace je beznadějná a nikdo se o mě nezejímá. Co se týče mé služby, zažil jsem tento pocit nesčetněkrát. Chtěl jsem ji ukončit minimálně stokrát, jen abych slyšel, jak mi moje žena říká: „Když s tím přestaneš, bude ti mizerně.“ A měla pravdu. Protože, když s tím skončil, vzdal bych se svému nepřítele a popřel to, co chce Bůh dělat v mém životě a skrze nej. Rozumíme tomu, že vytrvalost je ctnost, která se nezískává snadno.

Rozumíme také tomu, že pokud se jí budeš držet, chopíme se jí, získáme ji – pak s ní přichází i velká odměna. Ježíš se tímto zabýval u sboru ve Filadelfii. Prožíváme zkušenosť lidské lásky i zkušenosť jejího nedostatku. To nás přivede k tomuto vnitřnímu prameni lásky. Je třeba přiznat si potřebu lidské blízkosti, prožívat ji, a zároveň se cítit bezpečně v hloubi své duše.

„Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín víťaze. Kdo zvítězí, toho učiním slouolem v chrámu svého Boha a chrám již neopustí; napíšu na něj jméno svého Boha a jméno jeho města, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i jméno své nové“ (Zj 3, 10–12).

Jako Boží lid tedy máme příkaz vytrvat, běžet k cíli, abychom získali nebeskou cenu, již je

Vzpomínání

Stanislav Švec patřil k lidem, kteří celým srdcem milují Boha i lidi...

Bratr kazatel Stanislav Švec byl pro mne výraznou osobností. Byl o jednu generaci starší a já jsem si ho velice rádil. Mimo jiné kladně vlastnosti křestána vynikal úžasnou pokorou a skromností. Při rekonstrukci a přistavbě vinohradské modlitebny se střídaly sbory po týdnu na brigádách. Při práci bratislavské skupiny bylo přítomno několik známých osobností. Mezi nimi bratr kazatel Janko Kriška, jeho svagi Palko Hlubocký, jiní mlíčí bratři a také Stáňa Švec. Bylo nás asi třicet. Vařily nám manželky těchto bratří, výborné kuchařky. Celý týden jsme se měli moc dobré. Jeden den jsme měli na oběd „knedlo, vepřo, zelenou“. Od oběda zbylo hodně knedlíků a tak se sestry rozhodly dát je na večeři. Knedlíky nakrájely, daly do vysokého hrnce a zalily asi kopou vajec. Ovšem, tak vysoká vrstva knedlíků se nepropékla a stalo se z toho něco, co se nedá

IR-Izrael

Som si istý, že fotografia č.1 sa nikomu ne-páči a neskôr vysvetlím prečo. Už niekoľko rokov sme s manželkou uvažovali o ceste do Izraela. Tento rok sa splnila naša túžba a tesne pred pandémiou sme sa stihli vrátiť domov. Pred cestou som si naštudoval informácie o histórii a súčasnosti tejto pozoruhodnej krajiny. Pri návštevách miest, po ktorých chodil Pán Ježiš (*presná poloha nie je dôležitá*), som zažíval niečo podobné, ako keď pozorujem, ako sa večer rozsvecujú postupne svetlá veľkého mesta. Tak sa mi postupne vynárali v mysli príbehy z Biblie. Už samotný pocit stáť na mestach, kde sa začali dejiny Izraela a kde sa aj skončia, je zážitok na celý život. Musel som v duchu konštatovať ako kráľovná zo Sáby – dote raz som len počul a čítal, ale teraz vidím na vlastné oči. Informácie o Izraeli sa rôznia podľa pohľadu politikov a historikov, ale najpresnejší pohľad na história a budúlosť Izraela nám podáva neskrسلene Biblia. Ja som si však kládol otázku, ako to všetko vidí Boh, ktorý si Izrael vyvolil ako svoje vlastníctvo. Dlhú som premýšľal, či by sa dať zachytiť objektívom aparátu niečo, čo je skryté pred zrakmi ľudí. Boh, ktorý stvoril svetlo, vidí aj to, čo je skryté násmu zraku, vnímaniu a poznaniu. Svetlo je elektromagnetické vlnenie dopadajúce na našu zem a má rôznu vlnovú dĺžku. Len časť tohto spektra vidíme ľudským okom a aj napriek

tomu vidíme farebný svet s miliónmi odťienov. Je to úžasné dielo našho Stvoriteľa. Viem, že Izrael je dokonale zmapovaný mnohými profesionálnymi fotografmi, ale stále ma ovládala myšlienka uvidieť niečo viac. Tak som si do výbavy pribalil jeden špeciálny infračervený filter (IR). Tento filter je takmer čierny a prepúšta len časť spektra, ktoré nie je viditeľné ľudským okom. Fotografia zhotovená IR filtrom mi sice neposkytla žiadne informácie o minulosť ani o budúlosť Izraela, ale pre mňa to bol fascinujúci, netradičný pohľad na to, že obraz sa dá vnímať aj ináč, ako dokáže vnímať ľudské oko.

A to bol hlavný dôvod už pred cestou k môjmu premýšľaniu nad tým, čo presahuje rámcem nášho ľudského chápania.

Pred Bohom nie je skrytá minulosť ani budúlosť sveta, ale pre nás je dôležitá naša budúlosť. Aj Jób kládol otázku Bohu:

Či ty máš azda oči nejakého tela? Či ty vidíš ako smrtelný človek? (Jób 10, 4)

My sa zatiaľ stotožňujeme s tým, čo povedal ap. Pavol: lebo teraz vidíme v zrkadle,

v záhade, ale potom tvárou v tvár, teraz poznávame z čiastky, ale potom poznáme dokonale. (Aby bolo možné fotografiu zhotovenú IR filtrom vnímať našim okom, je nutná softvérová úprava, najlepšie do ČB tonality č. 2. Na fotke č. 3 je pohorie Hermon v reálnych farbách.)

V. Malý

Je jen jediná cesta

Ježiš řekl: „At se vaše srdce nechvěje a neděsi! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho přibytků. Odcházím, abych vám připravil místo. Cestu, kam já jdu, znáte. Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (J 14, 1–6). Krácejme po této cestě s jistotou. Četba Božího slova pozvedá naši duši, aby nás nepřemáhalo zoufalství. Na druhé straně v nás vytvárá respekt, aby nám nezmítala vichřice pých. Jak obtížné by bylo, jít po pravé a přímé cestě, která nás – obrazně řečeno – vede mezi zoufalstvím po levici a falešným sebevědomím po pravici, nebýt Krista a Jeho slova. Slovy: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ napovídá: Kudy chceš jít? Já jsem cesta. Čekám na Tebe. Krácejme proto s jistotou po této cestě a mějme se na pozoru před léčkami, které nás ohrožují.

L. D.

Neboj se

Jdi svou cestou a nezpokojuj se. V každém okamžiku života tě zachrání úplnejší a rozsáhlejší odevzdanost. To už se človek na sebe ani nerozčíluje, ani se nesnaží proti čemukoliv obrnít. Otevírá okna i dveře své duše, aby Bůh mohl přijít, kdy bude chtít a jak bude chtít. Jdi proto svou cestou a nezpokojuj se, cesta jde rovně a ty jen stoupej vzhůru. A je na Bohu, aby ji před tebou dle své svrchované vůle, již je lásku, každodenně otevíral, zvláště když se všecko zatemňuje. Neboj se! Pokud si predstavuješ, co by se mohlo stát zítra či pozítří, bude to působit zle. Chráň se jít dál než od rána do večera a od večera do rána. Budeš-li každou takovou cestu konat s Ježíšem, není možné, aby tě nedovedl do přístavu, do skutečného Prístavu. Ponoř se do Ježíšova pokoje; tak, jako to činil On, o samotě, v noci, na hoře. A když se do něho takto ponoříš, bude to působit jako ten nejblahodárnější lék.

K. H.

Pracuj šest dní a pak odpočívej

„Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha“ (Ex 20, 9–10).

Odpocinek a zotavení jsou tak dôležité, že je Bůh zařadil do „velké desítky“ spolu s necizolováním, nevražděním a nekradením.

Třeba řekneš: „No jistě, nikdy nikoho nezabijím, nikdy se nedopouštím nevěry.“ Ale věnuješ každý týden jeden den odpočinku?

Kniha Exodus 20, 9–10 praví: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha.“ Slovem „šabat“ se rozumí den odpočinku. Bůh neustanovil šabat pro své dobro, nýbrž pro naše: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2, 27). Kdo je ten, kdo utrpí, když ignoruje Boží zákony? Bůh to není. Nezáleží na tom, který den v týdnu si ustanovíš jako svůj šabat – den odpočinku. Pokud si ty, který podnikáš, jsi osobou samostatně výdělečně činnou nebo pracujes z domova, nevyhradíš určitý den jako šabat, pak si nikdy neuděláš přestávku. Stanoviš si rozvrh pro všechno ostatní, a právě tak je třeba, aby sis jej udělal i pro šabat.

Co bys měl o šabatu dělat?

Tělesně odpočívat. Za Francouzskej revoluce zrušili neděli jako den odpočinku, avšak později ji obnovili, protože zdraví národa zklobovalo. Třeba si myslíš: „jenže já mám při odpočívání pocit viny.“ No a vidíš, Ježiš takový pocit neměl. Ze šabatu učinil to nejdůležitější.

Dobít si emoční baterii.

Jak? Poklidem, samotou nebo zotavením, ktere tě omladí.

Obnovit zaměření svého ducha na cíl.

Uctívání – ve skupině i o samotě s Bohem – dodá tvému životu perspektivu.

Rick Warren

Správy zo sveta

Začiatkom júla pripravila Konferencia Európskych cirkví 7. letnú školu o ľudských právach

Konferencia európskych cirkví pripravila na začiatku júla 7. letnú školu o ľudských právach formou online webináru na tému: „Výzy v oblasti ľudských práv v období COVID-19“. Spoluorganizátorom bola Evanjelická cirkev v Nemecku s podporou gréckej pravoslávnej arcidiecézy Thyateira vo Veľkej Británii. Na webových seminároch diskutovali o výzvach, ktorým čelia členské cirkvi v súvislosti so slobodou náboženského vyznania alebo viery a inými základnými právami v čase pandémie. Učastníci prešli aj školením o hlásení trestných činov z nenávisti prostredníctvom Organizácie pre bezpečnosť a spoluprácu. Webináre obsahovali množstvo prípadových štúdií a správ z konkrétnych krajín. Učastníci boli laickí pracovníci, ale aj ordinovaní, taktiež teologovia, vedci, praktizujúci členovia zborov, členovia iných náboženských komunit a tiež mladí ľudia a študenti. Letná škola o ľudských právach sa koná každý rok od roku 2013 s cieľom zvýšiť informovanosť a tiež osobné, profesionálne a odborné znalosti jej účastníkov.

www.ceceurope.org

Nový preklad Biblie na Ukrajine je označený ako ekumenický a nadkonfesijný

„Aká radostná správa pre všetkých kresťanov na Ukrajine,“ povedal Pawlo Schwarz, biskup Nemeckej Evanjelicko-luteránskej cirkev v Ukrajine. „Držíme v rukách dlho očakávaný nový preklad celej Biblie do dnešného ukrajinského jazyka.“ Ukrainská biblická spoločnosť predstavila oficiálne tento nový preklad na začiatku roka. Je to výsledok dlhého procesu, ktorý sa začal už v roku 1992 a zahrňa preklad kanonických kníh Starého a Nového zmluvy z hebrejského a starogréckeho jazyka do súčasnej ukrajinskiny. „Jazyky sa neustále menia,“ dodal biskup. „Nové preklady Svätého písma sú preto z času na čas potrebné, aby Božie slovo zostało pre ľudí aj v našej modernej spoločnosti jasné a zrozumiteľné.“ Nemecká Evanjelicko-luteránska cirkev v Ukrajine má už dobré skúsenosti s novým prekladom Biblie na biblických hodinách a pri osobnom štúdiu Biblie. Teraz sa oficiálne rozhodlo o jej používaní na službách Božích, pre biblické citáty na internetovej stránke cirkev a na sociálnych sieťach. Preklad Biblie je výsledkom kolektívnej práce, a preto môže byť právom označený ako „ekumenický a nadkonfesijný produkt“. Ukrainská biblická spoločnosť bola založená v roku 1991, dva mesiace pred tým, ako krajina vyhlásila svoju samostatnosť od Sovietskeho zväzu. Dnes je v biblickej spoločnosti zoskupených 20

cirkví, vrátane pravoslávnych, katolíckych, evanjelických a iných protestantských cirkví.

www.gustav-adolf-werk.de

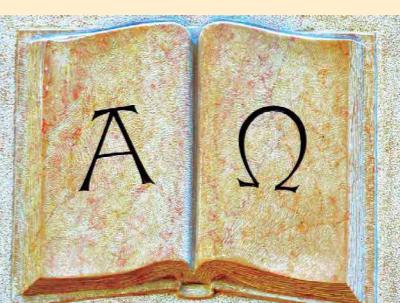
V Nemecku ocenili tri firmy za ich aktivity zamerané na spoločné dobro

Za spoločenský a ekologický prínos ocenili tri spoločnosti z Bádenska-Württemberska. Ocenenie LEA udelenie Charita, Diakonia a Ministerstvo hospodárstva Bádenska-Württemberska. Prvou je pekáreň, ktorá umožnila mladej žene vzdelenie v nápravnom zariadení a okrem toho poskytla potraviny a zariadenie pre ľudí bez domova. Ďalšou firmou je Strenger Holding so sídlom v Ludwigsburgu, ktorá pred desiatimi rokmi postavila dom prijatia pre ľudí bez domova a medzitým aj druhý, v spolupráci s Charitou v Stuttgartre. Ďalšia oceněná firma pripravila spolu s rehoľou Paulínek vzdělávací projekt, ako naučiť mladých ľudí odstraňovať predstupy a vnímať začlenenie inak obdarovaných ako príležitosť. Do súťaže sa prihlásilo 222 firem. Ide o najväčšiu celonárodnú súťaž pre stredne veľké spoločnosti, ktoré sú orientované na spoločné dobro.

www.elk-wue.de

COVID-19 znamenal pre Dánsku cirkev väčšie digitálne nasadenie

Aj v Dánsku viedol dočasný zákaz konania služieb Božích a zhromaždení k vytváraniu nových sociálnych sietí a pracovných metód. Prvé výsledky zhrnula a zverejnila medzicerkevna rada Evanjelicko-luteránskej cirkevi v Dánsku. Rada vyzvala cirkev, aby „prehodnotili pracovné metódy a spôsoby komunikácie so svojimi partnermi v čase po pandémii“. Nariadenie zavrieť kostoly bolo jednoznačné, ale pre digitálne služby Božie neexistovalo žiadne usmernenie. Preto vznikli v Dánsku zaujímavé online experimenty a nové formáty: blogposty, priame prenosy podujatí, virtuálne zasadnutia a vynikajúce nedeľné školy. V štúdiu sa okrem iného píše, že zákaz konania služieb Božích podporil digitálne presmerovanie. Miestne cirkevné zborové a cirkevné organizácie museli zvládnut výzvy, aby sa rýchlo nastavili na nové metódy spolupráce. Jedným z príkladov bola ekumenická pracovná skupina, ktorá si naplanovala osem online-stretnutí s dobrými výsledkami: „Prestavenie na digitálny formát nenarušil interakciu a prácu v rámci

Existují náhody?

Bůh sám vstoupil do pomíjivosti naši existence a stal se člověkem. Přišel k nám, a proto i my můžeme přijít k Němu. Náš život je jedním velkým hledáním Boha. Jakmile se vydáme na cestu, On k nám sám přijde, půjde s námi a převeze vedení naší výpravy. Některé z nás nevědí, kam jejich cesta vede. Sedí v uhánějícím vlaku, ale netuší, kam je vše. Naopak ti, kteří se učí rozpoznávat Boha, ví, že jsou na cestě k Němu, že jejím cílem je právě On. Boží vůdcovská role v našem putování je většinou skryta za náhodnými událostmi, ale víra nás učí rozlišovat ve všem Ježiho láskyplnou péči. Hledáme-li Ho poctivě, ve všem Ho nalezneme a všechno nás povede k Němu blíž. V trvalém hledání Boha najdeme nejhlubší pokoj a klid.

M. D.

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatiteľia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zen aj naďalej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečim problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrnením nezaplatali včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vydeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zby:

1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uveďte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.

2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vásloho zboru podľa pláteného číselníka.

3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis báli distribučná firma a rozposielala Slovenskú poštu. Ak by nebolo čokoliek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsime napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtisku a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zby:** 3,- € za kus a rok, **jednotlivci:** 5,50 € za kus a rok.

Cíl účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko: Ráčel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční. Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vám požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro vás sbor na rok 2021.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatit do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pojme nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.

Predplatné pro jednotlivce:

Vaši objednávku Rozsévače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.:

739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635.

Predplatné je potreba uhradiť převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekajte na složenku. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby do zprávy pro příjemce napsal slovo Rozsévač a vaše jméno. Časopis vám začne chodiť po zaregistrované platbě. Výhodnější pro vás je nechat si Rozsévač poslat do sboru.

Rozsévač vychází 11x do roka.

Cena výtisku a číslo účtu:

Odběratel v ČR: Předplatné 484,- Kč (cena jedného výtisku 44,- Kč) + poštovné, **Poštovné jednotlivci:** 252,- Kč za kus a rok. **Celkem:** 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze překážkou.

Časopis báli a do Česka odvádí distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte mne mailem:

majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635. Pokusíme se to opravit.

Děkujeme.

Kontaktní osoba pro Česko:

Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Potřebuješ moudrost a moc? Obrat' se k Bohu

„Moudrost, ta je u Boha, i bohatýská síla, u něho je rozvaha i rozum“ (Jb 12, 13).

Bible nám vypráví příběh Joba, muže, který miloval Boha a sloužil Mu. Během jediného dne však přišel téměř o všechno – o bohatství, o zdraví i o děti.

Jobův příběh nám ukazuje, jak můžeme chválit, i když jsme zraněni.

Dokonce i v nejhorších dobách můžeme Boha velebit a vyzývat jako moudrého a silného.

Brzy poté, co Job všechno tohle ztratil, jej vidíme sedět na zemi, v mukách a v tělesném utrpení, které mu způsobila nemoc. Objevili se tři Jobovi přátelé a nakonec mu začali radit. Mnohá z těch rad nebyly příliš užitečné, avšak jeden přítel, Elifaz, mu řekl: „Spíše bych se dotazoval Boha, svoji záležitost předložil bych Bohu, který dělá věci veliké a nevypytatelné, nesčíslné divy“ (Jb 5, 8).

Elifaz Jobovi říká, ať se dovolává Boží pomoci. Co znamená to „dovolávat se“? Apelovat, obracet se k někomu většímu než ty, dožadovat se zvláštního činu, moci nebo výsady.

To byla dobrá rada. Jsi-li zmaten, na pochybách a zraněn, neodvracej se od Boha. Napak se k němu obrát, protože On je jediný, kdo má moc ti dát skutečnou útěchu. Jednou, když Ježíš mluvil k zástupu, říkal jim, co budou muset ve svém životě změnit, pokud Ho chtějí následovat. Oni však o žádné požadavky týkající se jejich života nestáli, a tak se začali rozcházet.

Podle Jana 6, 67–68 se Ježíš obrátil k učedníkům se otázkou: „I ly chcete odejít?“ Je-den z mužů, Petr, odpověděl: „Pan, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“ Kam půjdeš, odvracíš-li se v bolesti od Boha? Nikdo jiný ti nemůže pomoci tak, jako On. Neodvracej se tedy od Něj, nýbrž dovolávej se Jeho síly a moudrosti.

Bible říká: „Moudrost, ta je u Boha, i bohatýská síla, u něho je rozvaha i rozum“ (Jb 12, 13).

Následování Ježíše tě neosvobodí od životních problémů. Znamená ale, že Boží moudrost a síla budou pro tebe dosažitelné. Obrat' se k Němu a On ti ukáže, co máš dělat, a zmocní tě k tomu.

Rick Warren

Knižka, ktorú nezoženiete

Daniel Pastirčák: Azael a Gabriel, Vydavateľstvo: Nota Bene. 2019

Knížka, ktorú nezoženiete v kníhkupectve.

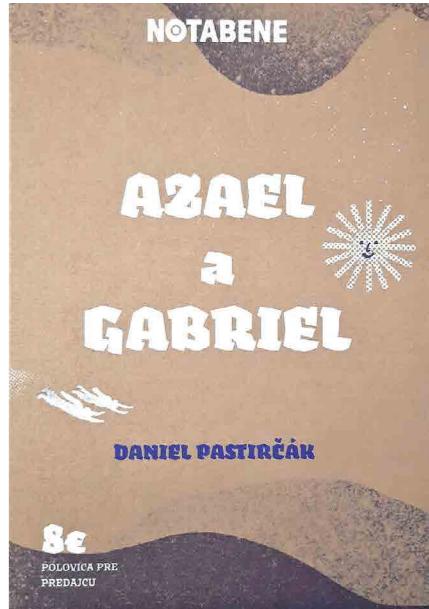
Je to v poradí druhá knížka od D. Pastirčáka, ktorú napísal v spolupráci s občianskym združením Proti prúdu, ktoré vydáva časopis Nota Bene. Predávali a možno ju ešte predávajú predajcovia tohto pouličného časopisu. Prípadne sa dá požičať v knižnici. Príbeh je o dvoch anjeloch, ktorí navštívia Zem. Anjel Gabriel ľudom na zemi rozumie. Rozumie ich piesňam, poézii a kedyž dávno priniesol Márii bielu ľaliu. Je clivý a jemný, so zvláštnym pochopením chaosu a zdanivo nezmyselného života, plného utrpenia.

Pocituje „zvláštnu náklonnosť k tomu čudnému tvorovi, čo nohami chodi po zemi, no hlavu dvíha k nebu“. Azael je nováčik, ktorý navštívil zem prvýkrát. Ked konečne uvidí človeka, neskrýva sklamanie a opýta sa: „Na toto je Jahve taký hrád?“ Všimá si, že na Zemi to nie je dobre. Ľudia sa trápia. Začne spochybňovať, či to Boh vymyslel dobré. Vidí veľkú pripast medzi ľudskou túžbou a jej naplnením, život plný čakania, utrpenia, námahy, odriekania. „Nezdá sa ti, Gabriel, že to Jahve nedomyšľel? Že ten jeho nápad s ľudmi je trochu naiuný? Chce, aby boli ako on. Taká nezodpo-

vednosť: Vytvoriť ich z biedeho prachu a vložiť do nich takú veľkú túžbu. Ked dáme dokopy to, čo sme zatial videli, nemožno sa vyhnúť mienke, že Jahveho nápad im nerobí dobre. Od rána do večera sa namáhajú, vždy na niečo čakajú. Sú z toho celí nešťastní.“

Rozhodne sa tento problém vyriešiť a vymyslí gulky, ktoré keď človek použije, hned bude mať to, po čom túži. Prišiel na to, ako urobiť človeka šťastným. Nakoniec to však nefunguje celkom tak, ako si predstavoval. Upriatá chaos, ktorý Azael na zemi svojím experimentom vytvoril, mu pomáha skúsený a mûdrerejší Gabriel. Pragmatické, matematické sa tu stretáva s principom hudby. Duša Gabriela a Azela sa líšia tak, „ako sa líši matematická rovnica od veršov básne“. Práve Gabriel, ako starší a skúsenejší, zastupuje princíp hudby. Už na začiatku príbehu sa snažil Azaelovi vysvetliť, že aby človeku porozumel, nemôže ho len skúmať a pozorovať: „Ak im chceš rozumieť, musíš sa naučiť ich hry, a hlavne, zahráť si s nimi ich pesničky. Tam je všetko; ich radosť, smútok, nádej i záťažstvo.“

A tiež mu vysvetli, že možno to, čo sa zdá

pre človeka ako najlepšie, nakoniec najlepším nemusí byť. „Túžba v človeku potrebuje rozpor i jeho prekonanie. Potrebuje čas, aby dozrela do radosti. Čin potrebuje námahu, aby nač človek mohol byť hrád.“ Možno je v čakání a utrpení človeka väčšia nádej, ako sa na prvý pohľad môže zdať. Možno táto rozprávka nakoniec hovorí o nádeji, ktorú stále možno nájsť.

Ráčel Orvošová

Nová kniha Darka Kraljika

MY MÁME MYSEL KRISTOVU PARADOXNÉ MYSLENIE V NOVEJ ZMLUVE

Drahí čitateľia Rozsievača, dávame vám do pozornosti novú knihu od kazateľa Darka Kraljika s názvom: **My máme mysel Kristovu**. Kniha je v skutočnosti rigorózna práca autora, v ktorej na jednotlivých biblických textoch poukazuje na biblické, a teda Božie mysenie, na Božiu pravdu, ktorá je skrytá pod svojím opakom, a teda v paradoxu.

Ide o Božie mysenie, ktoré prevyšuje ľudský rozum, a preto sa sekularizovanému človeku javí ako bláznovstvo, niečo nenormálne, niečo, čo poburuje mysenie človeka, ale práve v tomto koncepte paradoxného mysenia je zjavená Božia mûdrost (1 K 1, 18).

Knihu je možné zakúpiť si na: www.teofania.sk

Recenze knihy

V červnovém čísle (6/2020) časopisu Rozsévač vyšla recenze knihy **Staniša**, které autorka je známá spisovatelka a kresťanská pracovnice **Kristína Royová**.

Rádi bychom doplnili, že recenze byla vydána se svolením časopisu Život víry.

Cena českého vydání je 169 Kč a lze je zakoupit v nakladatelství KMS. Kontakt: <http://knihykmsspraha.cz>

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsieveč 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Cíl 01 2021 – Vyžleč seba (svoj hriešny charakter) – obleč Krista (jeho charakter)

(verše: Mt 11, 29 a Rim 13, 14)

Uzávier

A EŠTE VĎAKA

Pavel Kondač

*Na konci žitia, v tichý podvečer
otváram srdce. Zalietam v mysli
do dávnych chvíľ, do svojho detstva
vyfspievavť vďaku za všetky podnety.*

Srdce i ústa chvália Ča, Bože.

*Dojatý cítim premnoho príčin
zaspievavť žalmy, srdca výkvety.*

*Nikdy, ó nikdy neodplatím sa
za všetky dary Tvojej dobroty,
čo som dostával, i moja rodinka
od nášho bratstva: vzácne hodnoty.*

*Dneska mi hlavu sneh pokrýva,
spadol som do jamy trápnej hluchoty,
no nemusím opuštený nariekať,
ktosi ma nežne hladká – si to Ty!*

*Možno za pár dní či hodín
odhodím svoju pútnu palicu
(a veru ju rád zahodím!),
ukončím svoju púť trnístú.*

*Ked' sa mi oči u Teba otvoria,
uvidím vlast' už dávno túženú.*

*Spočiniem v Tvojom večnom mieri,
kam túžby ma odmala ženú.*

*A nadovšetko ma teší, Pane,
že v tom vysokom, slávnom nebi
čakáš ma Ty.*